

Λαοδίκεια — Αριθμός Ένα

Η Προφητεία του Ησαΐα περί Καταστροφής για την Κοιλιάδα της Οράσεως

Jeff Pippenger

2023-08-14

Τὸ βάρος τῆς κοιλάδος τῆς οράσεως. Τί ἔχεις τώρα, ὥστε ἀνέβης ὅλη ἐπάνω εἰς τὰ δώματα; Σὺ ἢ πλήρης θορύβου, πόλις ταραχώδης, πόλις εὐφραينوμένη· οἱ θανατωθέντες σου δὲν ἐθανατώθησαν μὲ μάχαιραν, οὐδὲ ἀπέθανον ἐν πολέμῳ. Πάντες οἱ ἄρχοντες σου ἔφυγον ὁμοῦ, ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν τοξοτῶν· πάντες οἱ εὐρεθέντες ἐν σοὶ ἐδέθησαν ὁμοῦ, μολονότι ἔφυγον μακράν. Διὰ τοῦτο εἶπα, Ἀποστρέψατε τὸ βλέμμα ἀπ' ἐμοῦ· θέλω πικρῶς κλαῦσαι· μὴ κοπιάζετε νὰ μὲ παρηγορήσετε διὰ τὸν ὄλεθρον τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου. Διότι εἶναι ἡμέρα ταραχῆς καὶ καταπατήσεως καὶ συγχύσεως ἀπὸ Κυρίου, τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων, ἐν τῇ κοιλάδι τῆς οράσεως, ἡμέρα κατεδαφίσεως τῶν τειχῶν καὶ κραυγῆς πρὸς τὰ ὄρη. Ἡσαΐας 22:1–5.

Στο βιβλίο του Ησαΐα, η λέξη «φορτίον» απαντά δεκαοκτώ φορές. Οι ένδεκα από αυτές τις αναφορές προσδιορίζουν άμεσα προφητείες καταστροφής, ενώ οι άλλες επτά αναφορές παραπέμπουν σε φορτίο ως κάτι που φέρεται επί του ώμου. Μόνον μία από τις αναφορές που αποδίδονται ως «φορτίον» αντιπροσωπεύει κάτι που φέρεται επί του ώμου και συγχρόνως αποτελεί προφητεία καταστροφής. Προτίθεμαι να εξετάσω αυτήν τη μία αναφορά, η οποία αντιστοιχεί στην εβραϊκή λέξη που δηλώνει κάτι το οποίο φέρεται, αλλά είναι επίσης και προφητεία καταστροφής· γι' αυτό επισημαίνω εξαρχής τη διάκριση, μολονότι δεν θα επανέλθουμε στα στοιχεία αυτά παρά αργότερα.

Το κεφάλαιο δεν είναι άοριστο ως προς τον ορισμό της «κοιλιάδας της οράσεως», διότι ταυτοποιείται ως η «Πόλις του Δαβίδ» και επίσης ως «Ιερουσαλήμ». Η κοιλιάδα της οράσεως αποτελεί αναφορά στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό κατά την ιστορία των τελευταίων έξι εδαφίων του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Ο Ησαΐας έθεσε το πλαίσιο αυτής της καταστροφής με την ιστορία που παριστάνεται στο εικοστό κεφάλαιο, περιγράφοντας τη σταδιακή κατάκτηση του κόσμου από τον βασιλέα της Ασσυρίας, ο οποίος είχε αποστείλει έναν στρατιωτικό ηγέτη ονόματι Ταρτάν για να καταλάβει μια πόλη της Αιγύπτου που ονομαζόταν Ασδώδ.

Ο νόμος της Κυριακής ταυτοποιείται στο Δανιήλ ια' 41 και προσδιορίζει τρεις ομάδες που «διαφεύγουν» από το χέρι του παπισμού κατά τον νόμο της Κυριακής.

Κατὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ ἦλθεν ὁ Ταρτάν εἰς Ἄζωτον, (ὅτε ὁ Σαργὼν βασιλεὺς τῆς Ασσυρίας ἀπέστειλεν αὐτόν,) καὶ ἐπολέμησε κατὰ τῆς Ἄζώτου καὶ κατέλαβεν αὐτήν, κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐλάλησε Κύριος διὰ Ἡσαΐου τοῦ υἱοῦ Ἀμῶς, λέγων· Ὑπαγε καὶ λύσον τὸν σάκκον ἀπὸ τῆς ὀσφύος σου, καὶ βγάλε τὸ ὑπόδημά σου ἀπὸ τοῦ ποδός σου. Καὶ ἐποίησεν οὕτως, περιπατῶν γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος· Καθὼς ὁ δοῦλός μου Ἡσαΐας περιεπάτησε γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος τρία ἔτη εἰς σημεῖον καὶ τέρας ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπὶ τὴν Αἰθιοπίαν, οὕτως ὁ βασιλεὺς τῆς Ασσυρίας θὰ ἀπαγάγῃ τοὺς Αἰγυπτίους αἰχμαλώτους καὶ τοὺς Αἰθίοπας δεσμίους, νέους καὶ γέροντας, γυμνοὺς καὶ ἀνυποδήτους, μὲ τοὺς γλουτοὺς

αὐτῶν ἀνακεκαλυμμένους, πρὸς κατασχύνην τῆς Αἰγύπτου. Καὶ θὰ φοβηθοῦν καὶ θὰ αἰσχνυθοῦν διὰ τὴν Αἰθιοπίαν, τὴν ἐλπίδα αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν Αἴγυπτον, τὴν δόξαν αὐτῶν. Καὶ ὁ κάτοικος τῆς νήσου ταύτης θὰ εἶπῃ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Ἴδου, τοιαύτη εἶναι ἡ ἐλπίς ἡμῶν, πρὸς ἣν καταφεύγομεν διὰ βοήθειαν, ἵνα σωθῶμεν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας· καὶ πῶς ἡμεῖς θὰ διαφύγωμεν; Ἡσαΐας 20:1–6.

Το ερώτημα που εγείρουν οι κάτοικοι της νήσου είναι πώς θα διαφύγουν από τον βασιλέα της Ασσυρίας, ο οποίος επίσης παριστάνεται ως ο βασιλεύς του βορρά στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ.

Καὶ θέλει εἰσελθεῖ ἐπίσης εἰς τὴν ἔνδοξον γῆν, καὶ πολλαὶ χώραι θέλουσι καταβληθῆ· ἀλλ' οὗτοι θέλουσι διαφύγει ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὁ Ἐδὼμ καὶ ὁ Μωᾶβ καὶ τὸ ἐξαιρέτον τῶν υἱῶν Ἀμμών. Δανιήλ 11:41.

Σε αυτό το εδάφιο ταυτοποιείται ο νόμος της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, και υπάρχουν ορισμένες λεπτές αποχρώσεις στο χωρίο του Δανιήλ που αξίζει να εξεταστούν. Υπάρχουν τρία συνεχόμενα εδάφια στο Δανιήλ ένδεκα, εδάφια σαράντα έως σαράντα τρία, τα οποία όλα προσδιορίζουν «χώρες». Στο εδάφιο σαράντα, οι χώρες που αντιπροσώπευαν την πρώην Σοβιετική Ένωση παρασύρθηκαν από τον παπισμό και τις Ηνωμένες Πολιτείες το 1989. Οι σύγχρονοι ιστορικοί επιβεβαιώνουν αυτό το γεγονός.

Κατόπιν, στο εδάφιο σαράντα δύο, βρίσκουμε τη λέξη «χώρες» να αντιπροσωπεύει όλες τις χώρες του πλανήτη γη, καθώς ο βασιλιάς του βορρά (ο παπισμός) κυριεύει την Αίγυπτο, η οποία αντιπροσωπεύει ολόκληρο τον κόσμο. Αυτή είναι μία από τις αποχρώσεις. Η άλλη από τις δύο αποχρώσεις στις οποίες αναφέρομαι μέσα στα τρία εδάφια αφορά τη λέξη «διαφεύγω» στο εδάφιο σαράντα ένα και κατόπιν πάλι στο εδάφιο σαράντα δύο. Πρόκειται για δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις, μολονότι και οι δύο μεταφράζονται ως «διαφεύγω». Η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται ως «διαφεύγω» στο εδάφιο σαράντα δύο σημαίνει ότι δεν βρίσκεται καμία λύτρωση· διότι όταν οι «δέκα βασιλείς», που αντιπροσωπεύουν τα Ηνωμένα Έθνη, συμφωνούν να παραδώσουν την παγκόσμια κυβέρνησή τους στον έλεγχο του παπικού θηρίου, δεν υπάρχει διαφυγή — δεν υπάρχει λύτρωση.

Καὶ τὰ δέκα κέρατα, τὰ ὅποια εἶδες, εἶναι δέκα βασιλεῖς, οἵτινες βασιλείαν δὲν ἔλαβον ἔτι· ἀλλὰ λαμβάνουσιν ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν μετὰ τοῦ θηρίου. Οὗτοι ἔχουσι μίαν γνώμην, καὶ θέλουσι δώσει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν εἰς τὸ θηρίον. Οὗτοι θέλουσι πολεμήσει μετὰ τοῦ Ἀρνίου, καὶ τὸ Ἀρνίον θέλει νικήσει αὐτούς· διότι εἶναι Κύριος κυρίων καὶ Βασιλεὺς βασιλέων· καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ εἶναι κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί. Καὶ λέγει πρὸς ἐμέ· Τὰ ὕδατα, τὰ ὅποια εἶδες, ὅπου ἡ πόρνη κάθεται, εἶναι λαοὶ καὶ ὄχλοι καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι. Καὶ τὰ δέκα κέρατα, τὰ ὅποια εἶδες ἐπὶ τοῦ θηρίου, οὗτοι θέλουσι μισήσει τὴν πόρνην, καὶ θέλουσι κάμει αὐτὴν ἔρημον καὶ γυμνήν, καὶ θέλουσι φάγει τὰς σάρκας αὐτῆς, καὶ κατακαύσει αὐτὴν ἐν πυρὶ. Διότι ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ νὰ συμφωνήσωσι, καὶ νὰ δώσωσι τὴν βασιλείαν αὐτῶν εἰς τὸ θηρίον, ἕως οὗ ἐκπληρωθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. Ἀποκάλυψις 17:12–17.

Αυτοί οι «δέκα βασιλείς» μνημονεύονται επανειλημμένως στον λόγο του Θεού, και στην ιστορία του Ηλία ο Αχαάβ, ο βασιλιάς του Ισραήλ, ήταν η κεφαλή δέκα φυλών και ήταν νυμφευμένος με την Ιεζάβελ. Η Ιεζάβελ είναι ο παπισμός στο τέλος του κόσμου, ο Ηλίας είναι οι αγγελιοφόροι του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου, και ο Αχαάβ είναι η κεφαλή μιας συμμαχίας δέκα βασιλείων. Ο Αχαάβ αντιπροσωπεύει τις Ηνωμένες Πολιτείες ως ηγέτιδα των Ηνωμένων Εθνών κατά την προφητική ιστορία του νόμου της Κυριακής. Όταν η Αίγυπτος αιχμαλωτίζεται από την Ασσυρία, ο βασιλιάς του βορρά στο Δανιήλ 11:42 μόλις έχει εξαναγκάσει τους δέκα βασιλείς να συμφωνήσουν να παραδώσουν τη βασιλεία τους στην παπική εξουσία.

«Καθώς πλησιάζουμε στην τελευταία κρίση, είναι ζωτικής σημασίας να υπάρχει αρμονία και ενότητα μεταξύ των οργάνων του Κυρίου. Ο κόσμος είναι γεμάτος από θύελλα και πόλεμο και διχόνοια. Ωστόσο, υπό μία κεφαλή —την παπική εξουσία— οι άνθρωποι θα ενωθούν για να αντιταχθούν στον Θεό στο πρόσωπο των μαρτύρων Του. Αυτή η ένωση συγκολλάται από τον μεγάλο αποστάτη. Ενώ επιδιώκει να ενώσει τους πράκτορές του στον πόλεμο κατά της αλήθειας, θα εργάζεται για να διαιρεί και να διασκορπίζει τους υποστηρικτές της. Η ζήλια, οι κακές υποψίες, η κακολογία, υποκινούνται από αυτόν για να προξενήσουν ασυμφωνία και διχασμό.» Testimonies, τόμος 7, 182.

Στο τεσσαρακοστό πρώτο εδάφιο βρίσκουμε τη λέξη «διαφεύγω», και βρίσκουμε επίσης τη λέξη «διαφεύγω» στο τεσσαρακοστό δεύτερο εδάφιο, αλλά πρόκειται για δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις. Η λέξη που αποδίδεται ως «διαφεύγω» στο τεσσαρακοστό πρώτο εδάφιο σημαίνει να διαφεύγει κανείς σαν να ξεγλιστρά. Αυτή είναι η λέξη που μεταφράζεται ως «διαφεύγω» στο έκτο εδάφιο του εικοστού κεφαλαίου του Ησαΐα. «Κατ' εκείνη την ημέρα» «ο κάτοικος αυτής της νήσου» διερωτάται πώς μπορεί να διαφύγει από τον Ασσύριο, ο οποίος «κατ' εκείνη την ημέρα» κατακτά προοδευτικά τον κόσμο, όπως απεικονίζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και σε αρκετά άλλα χωρία της Γραφής.

Στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, στο εδάφιο σαράντα ένα, όταν ο παπισμός, ή όπως τον παριστάνει ο Δανιήλ, ο βασιλεύς του βορρά, ή όπως τον παριστάνει ο Ησαΐας, ο Ασσύριος, κατακτά την «ένδοξη γη», η οποία αντιπροσωπεύει τις Ηνωμένες Πολιτείες, προσδιορίζονται δύο ομάδες.

Και θέλει εισέλθει και εις τὴν ἔνδοξον γῆν, καὶ πολλὰὶ χώραι θέλουσι καταστραφῆ· πλὴν οὗτοι θέλουσι διαφύγει ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὁ Ἐδώμ καὶ ὁ Μωάβ καὶ τὸ ἐκλεκτὸν τῶν υἱῶν Ἀμμῶν. Δανιήλ 11:41.

Η μία είναι οι «πολλοί» που καταβάλλονται, και η άλλη ομάδα παριστάνεται ως «ο Εδώμ, ο Μωάβ και οι πρόκριτοι των υιών Αμμών». Κατά τον νόμο της Κυριακής, η Αποκάλυψη 18:4 καλεί εκείνους που βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα να «εξέλθουν».

Και ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν· Εξέλθετε ἐξ αὐτῆς, ὁ λαὸς μου, διὰ να μὴ συγκοινωνήσητε εἰς τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς, καὶ διὰ να μὴ λάβητε ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς. Αποκάλυψις 18:4.

Ο Εδώμ, ο Μωάβ και η κεφαλή των υιών του Αμμών είναι εκείνοι που διαφεύγουν διά της ολισθηρότητας, καθώς οι λαοί της νήσου στο Ησαΐας είκοσι ελπίζουν να πράξουν.

Στο εδάφιο σαράντα ένα, η άλλη απόχρωση στην οποία αναφέρομαι είναι ότι στα εδάφια σαράντα, σαράντα ένα και σαράντα δύο βρίσκουμε τη λέξη «χώρες», αλλά στο εδάφιο σαράντα ένα είναι μια λέξη που έχει προστεθεί, δεν βρίσκεται στα πρωτότυπα λόγια του Δανιήλ και δεν ανήκει εκεί. Πολλές χώρες ανετράπησαν σε εκπλήρωση του εδαφίου σαράντα κατά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, και πολλές χώρες αιχμαλωτίζονται όταν ο παπισμός αναλαμβάνει τα Ηνωμένα Έθνη. Αλλά κατά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι «πολλοί» που ανατρέπονται δεν είναι πολλές χώρες· μπορούν να είναι μόνον Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας.

«Εάν το φως της αλήθειας σάς έχει παρουσιαστεί, αποκαλύπτοντας το Σάββατο της τετάρτης εντολής και δείχνοντας ότι δεν υπάρχει κανένα θεμέλιο στον Λόγο του Θεού για την τήρηση της Κυριακής, και όμως εξακολουθείτε να προσκολλάστε στο ψευδές σάββατο, αρνούμενοι να αγιάζετε το Σάββατο το οποίο ο Θεός αποκαλεί “την άγια ημέρα Μου”, λαμβάνετε το χάραγμα του θηρίου. Πότε λαμβάνει χώρα αυτό; Όταν υπακούετε στο διάταγμα που σας διατάσσει να παύετε από την εργασία την Κυριακή και να λατρεύετε τον Θεό, ενώ γνωρίζετε ότι δεν υπάρχει ούτε μία λέξη στην Αγία Γραφή που να δείχνει ότι η Κυριακή είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από μία κοινή εργάσιμη ημέρα, συναινείτε να λάβετε το χάραγμα του θηρίου και αρνείστε τη σφραγίδα του Θεού.» Review and Herald, 13 Ιουλίου 1897.

Κάθε μέλος της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας αποδέχθηκε το δόγμα του Σαββάτου όταν πρωτοβαπτίστηκε ως μέλος της εκκλησίας και λογοδοτεί για το «φως της αλήθειας» σχετικά με το Σάββατο.

«Η μεταβολή του Σαββάτου είναι το σημείο ή το χάραγμα της εξουσίας της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας. Εκείνοι οι οποίοι, κατανοώντας τις αξιώσεις της τέταρτης εντολής, επέλεγον να τηρούν το ψευδές σάββατο στη θέση του αληθινού, αποδίδουν έτσι φόρο τιμής σε εκείνη τη δύναμη από την οποία και μόνον αυτό επιτάσσεται. Το χάραγμα του θηρίου είναι το παπικό σάββατο, το οποίο έχει γίνει αποδεκτό από τον κόσμο στη θέση της ημέρας που όρισε ο Θεός.»

«Κανείς δεν έχει ακόμη λάβει το χάραγμα του θηρίου. Ο καιρός της δοκιμασίας δεν έχει ακόμη έλθει. Υπάρχουν αληθινοί Χριστιανοί σε κάθε εκκλησία, μη εξαιρουμένης της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Κανείς δεν καταδικάζεται προτού λάβει το φως και διακρίνει την υποχρέωση της τέταρτης εντολής. Όταν όμως εκδοθεί το διάταγμα που θα επιβάλλει το παραποιημένο σάββατο, και η δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου θα προειδοποιήσει τους ανθρώπους εναντίον της λατρείας του θηρίου και της εικόνας του, τότε η διαχωριστική γραμμή μεταξύ του ψευδούς και του αληθινού θα χαραχθεί καθαρά. Τότε όσοι εξακολουθούν ακόμη να παραβαίνουν θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.»

«Με ταχεία βήματα πλησιάζουμε αυτή την περίοδο. Όταν οι προτεσταντικές εκκλησίες ενωθούν με την κοσμική εξουσία για να υποστηρίξουν μια ψευδή θρησκεία, εναντιούμενες στην οποία οι πρόγονοί τους υπέστησαν τον σφοδρότερο διωγμό, τότε το παπικό σάββατο θα επιβληθεί με τη συνδυασμένη εξουσία εκκλησίας και κράτους. Θα υπάρξει εθνική αποστασία, η οποία θα καταλήξει μόνο σε εθνική καταστροφή.» Χειρόγραφο 51, 1899.

Κατά τον κυριακάτικο νόμο, οι μόνιμοι άνθρωποι που καθίστανται υπόλογοι για το φως του τρίτου αγγέλου είναι οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, διότι μόνον τότε θα τους παρουσιασθεί η

δοκιμασία του τρίτου αγγέλου σε εκείνους που βρίσκονται εκτός του Αντβεντισμού. Οι «πολλοί» που ανατρέπονται κατά τον κυριακάτικο νόμο είναι Λαοδικείς Αντβεντιστές, διότι «η κρίση αρχίζει από τον οίκο του Θεού».

Ούτως οί ἔσχατοι θέλουσιν εἶσθαι πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι· διότι πολλοὶ εἶναι κεκλημένοι, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. Κατὰ Ματθαῖον 20:16.

Ο Ησαΐας είναι «σημείον και τέρας» για την Αίγυπτο και την Αιθιοπία σχετικά με την προοδευτική κατάκτηση του κόσμου από τον παπισμό. Η Αίγυπτος είναι τα Ηνωμένα Έθνη· η Αιθιοπία είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, και η Ασσυρία είναι ο παπισμός. Μέσα στο πλαίσιο εκείνης της προφητικής ιστορίας, ο Ησαΐας αρχίζει να εκθέτει μια σειρά προφητειών καταστροφής. Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο αφορά τους Λαοδικείς που ανατρέπονται κατά τον νόμο της Κυριακής και τους Φιλαδελφείς που καλούν «τον Εδώμ, τον Μωάβ και τους πρώτους των υιών Αμμών» να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα.

Ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός στερείται του αναγκαίου χαρακτήρα για να σωθεί, και εκχέεται από το στόμα του Κυρίου κατά τον νόμο της Κυριακής. Σημειώνω το γεγονός αυτό μόνο για να τονίσω το επόμενο σημείο. Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα παρουσιάζει έναν ακόμη λόγο για τον οποίο η Λαοδικεία χάνεται, διότι η προφητεία της καταδίκης στρέφεται κατά της κοιλάδας της «οράσεως». Υπάρχουν δύο κύριες εβραϊκές λέξεις που μεταφράζονται ως «όραση». Η μία αντιπροσωπεύει την προφητική ακολουθία των γεγονότων και η άλλη αντιπροσωπεύει μία όραση του Χριστού. Η μία είναι εξωτερική προς την εκκλησία και η άλλη είναι εσωτερική προς την εκκλησία. Η λέξη στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο είναι η όραση που αντιπροσωπεύει προφητικά γεγονότα, και είναι η ίδια λέξη που αποδίδεται ως «όραση» στο βιβλίο των Παροιμιών.

Ὅπου δὲν ὑπάρχει ὄρασις, ὁ λαὸς ἀποθνήσκει· ἀλλ' εὐτυχῆς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τηρεῖ τὸν νόμον. Παροιμία 29:18.

Το «βάρος τῆς κοιλάδος τῆς οράσεως» είναι η προφητεία που προσδιορίζει δύο τάξεις προσκυνητῶν στην εκκλησία του Θεού κατά το τέλος του κόσμου. Η μία τάξη, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Σεβνά, είναι η Λαοδικεία, και η άλλη τάξη είναι η Φιλαδέλφεια, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Ελιακίμ, τον υιό του Χελκίου. Η διάκριση μεταξύ των δύο τάξεων στο κεφάλαιο είναι, βεβαίως, η ίδια διάκριση όπως στην παραβολή των δέκα παρθένων. Η μία τάξη έχει το έλαιον κατά το μεσονύκτιον και η άλλη τάξη δεν έχει. Το «έλαιον», ως σύμβολο, αντιπροσωπεύει διαφορετικές αλήθειες, αναλόγως του συμφραζομένου στο οποίο απαντάται, αλλά στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα το «έλαιον» των δέκα παρθένων αντιπροσωπεύεται από τη λέξη «όραση». Η μία τάξη έχει το «έλαιον», η άλλη δεν έχει.

«Οι κεχρισμένοι, οι ιστάμενοι πλησίον του Κυρίου πάσης της γης, κατέχουν τη θέση που είχε κάποτε δοθεί στον Σατανά ως επισκιάζον χερουβείμ. Διά των αγίων όντων που περιβάλλουν τον θρόνο Του, ο Κύριος διατηρεί αδιάλειπτη επικοινωνία με τους κατοίκους της γης. Το χρυσούν έλαιον παριστά τη χάρη με την οποία ο Θεός διατηρεί τροφοδοτούμενους τους λύχνους των πιστών, ώστε να μη τρεμοσβήνουν και σβήνουν. Εάν το άγιο αυτό έλαιον δεν εξεχέτο εξ ουρανού διά των μηνυμάτων του Πνεύματος του Θεού, οι δυνάμεις του κακού θα είχαν πλήρη έλεγχο επί των ανθρώπων.»

«Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τις επικοινωνίες που μας αποστέλλει. Έτσι αρνούμαστε το χρυσό έλαιο, το οποίο θα εξέχεε στις ψυχές μας, ώστε να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Όταν ακουσθεί η κλήση, “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού”, εκείνοι που δεν έλαβαν το άγιο έλαιο, που δεν εφύλαξαν τη χάρη του Χριστού στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, όπως οι μωρές παρθένες, ότι δεν είναι έτοιμοι να συναντήσουν τον Κύριό τους. Δεν έχουν, μέσα στον εαυτό τους, τη δύναμη να αποκτήσουν το έλαιο, και η ζωή τους καταστρέφεται. Αλλά εάν ζητηθεί το Άγιο Πνεύμα του Θεού, εάν ικετεύσουμε, όπως έκανε ο Μωυσής, “Δείξον μοι την δόξαν σου”, η αγάπη του Θεού θα εκχυθεί στις καρδιές μας. Μέσω των χρυσών σωλήνων, το χρυσό έλαιο θα μεταδοθεί σε εμάς. “Ουχί διά δυνάμεως, ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.” Καθώς δέχονται τις λαμπρές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης, τα τέκνα του Θεού λάμπουν ως φώτα μέσα στον κόσμο.» Review and Herald, July 20, 1897.

Τα πνεύματα των προφητών συμφωνούν μεταξύ τους, και οι δύο κεχρισμένοι του Ζαχαρία είναι επίσης οι δύο μάρτυρες της Αποκαλύψεως ένδεκα.

«Σχετικά με τους δύο μάρτυρες ο προφήτης δηλώνει περαιτέρω: “Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαὶ αἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἐστῶσαι.” “Ο λόγος σου,” εἶπε ο ψαλμωδός, “εἶναι λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου καὶ φῶς εἰς τὴν ὁδὸν μου.” Αποκάλυψη 11:4· Ψαλμός 119:105. Οι δύο μάρτυρες αντιπροσωπεύουν τις Γραφές της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Και οι δύο αποτελούν σημαντικές μαρτυρίες για την προέλευση και τη διαίωνιση του νόμου του Θεού. Και οι δύο είναι επίσης μάρτυρες του σχεδίου της σωτηρίας. Οι τύποι, οι θυσίες και οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης δείχνουν προς έναν Σωτήρα που επρόκειτο να έλθει. Τα Ευαγγέλια και οι Επιστολές της Καινής Διαθήκης μιλούν για έναν Σωτήρα που έχει έλθει ακριβώς με τον τρόπο που είχε προαναγγελθεί μέσω τύπου και προφητείας.» The Great Controversy, 267.

Οι δύο κεχρισμένοι του Ζαχαρία αντιπροσωπεύουν τη διαδικασία της επικοινωνίας που απεικονίζεται στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως. Το «έλαιον», το οποίο είναι το προφητικό «όραμα» των ιστορικών γεγονότων, μεταδίδεται μέσω της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Στην Αποκάλυψη ένδεκα, οι δύο αυτοί μάρτυρες προσδιορίζονται, από τα συμφραζόμενα, ως ο Μωυσής και ο Ηλίας. Ο Μωυσής και ο Ηλίας αποτελούν σύμβολο αφ' εαυτών.

Όταν παρουσιάζονται μαζί, όπως στο Όρος της Μεταμορφώσεως ή στην Αποκάλυψη ένδεκα, αποτελούν σύμβολα δύο διαφορετικών αληθειών. Στο όρος αντιπροσωπεύουν τους μάρτυρες κατά τη διάρκεια της κρίσεως του νόμου της Κυριακής και τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ενώ στην Αποκάλυψη ένδεκα αντιπροσωπεύουν την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Αλλά για τον Αντβεντισμό αντιπροσωπεύουν ακόμη περισσότερα. Οι δύο μάρτυρες για τους Ιουδαίους ήσαν «ο νόμος και οι προφῆτες», αντιπροσωπεύοντας την Παλαιά Διαθήκη, και οι δύο μάρτυρες για τους Χριστιανούς ήσαν η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, αλλά για τον Αντβεντισμό οι δύο μάρτυρες είναι ο λόγος του Θεού και η μαρτυρία του Ιησού. Γι' αυτό ο Ιωάννης βρισκόταν στην Πάτμο.

Εγώ ο Ιωάννης, ο οποίος είμαι και αδελφός σας και συγκοινωνός στη θλίψη και στη βασιλεία και στην υπομονή του Ιησού Χριστού, βρισκόμουν στο νησί το καλούμενο Πάτμος, για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Αποκάλυψις 1:9.

Στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα παριστάνονται οι δύο μάρτυρες, ο Μωσής και ο Ηλίας, αν και αυτό μπορεί να αναγνωριστεί μόνον εάν εφαρμόσετε στο κεφάλαιο την αρχή του Άλφα και του Ωμέγα. Σκεφθείτε από πού άρχισε ο Ιησούς την εξήγησή Του περί της «οράσεως» των προφητικών γεγονότων προς τους μαθητές Του στον δρόμο προς Εμμαούς.

«Αρχίζοντας από τον Μωσλή, το ίδιο το Άλφα της βιβλικής ιστορίας, ο Χριστός εξέθεσε σε όλες τις Γραφές τα περί Εαυτού». *Desire of Ages*, 796.

Ο Ηλίας είναι ο προφήτης που εμφανίζεται πριν από τη μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου, με ένα μήνυμα βασισμένο στην αρχή του Άλφα και του Ωμέγα, επιστρέφοντας τις καρδιές των πατέρων (άλφα) προς τα τέκνα (ωμέγα). Ο Μωσής και ο Ηλίας αντιπροσωπεύουν το άλφα και το ωμέγα της βιβλικής προφητείας. Αν μπορείτε να το ακούσετε, ο Μωσής ήταν ο William Miller. Και ο Μωσής και ο Miller πέθαναν, και αμφότεροι αναγνωρίστηκαν δια της έμπνευσης ως σωσμένοι. Ο Μωσής, βεβαίως, ανασταίνεται αμέσως μετά τον θάνατό του, αλλά άγγελοι περιμένουν γύρω από τον τάφο του Miller έως την ανάστασή του. Ο Ηλίας αντιπροσωπεύει τον τελευταίο αγγελιαφόρο πριν από τον ερχομό της μεγάλης και φοβερής ημέρας του Κυρίου.

«Οι Ιουδαίοι επιχείρησαν να παρεμποδίσουν την κήρυξη του μηνύματος που είχε προλεχθεί στον Λόγο του Θεού· αλλά η προφητεία πρέπει να εκπληρωθεί. Ο Κύριος λέγει: “Ίδού, εγώ αποστέλλω προς εσάς Ηλίαν τον προφήτην πριν έλθει η μεγάλη και φοβερά ημέρα του Κυρίου” (Μαλαχίας 4:5). Κάποιος πρόκειται να έλθει με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία, και όταν εμφανισθεί, οι άνθρωποι ενδέχεται να πουν: “Είσαι υπερβολικά ζηλωτής, δεν ερμηνεύεις τις Γραφές με τον ορθό τρόπο. Άφησέ με να σου πω πώς να διδάσκεις το μήνυμά σου.”»

«Υπάρχουν πολλοί οι οποίοι δεν μπορούν να διακρίνουν μεταξύ του έργου του Θεού και εκείνου του ανθρώπου. Θα πω την αλήθεια όπως ο Θεός μου τη δίνει, και λέγω τώρα: εάν εξακολουθείτε να βρίσκετε σφάλματα, να έχετε πνεύμα φιλονεικίας, δεν θα γνωρίσετε ποτέ την αλήθεια. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του: “Ετι πολλά έχω να σας είπω, αλλά δεν δύνασθε τώρα να βαστάζετε αυτά” (John 16:12). Δεν βρίσκονταν σε κατάσταση ώστε να εκτιμήσουν ιερά και αιώνια πράγματα· αλλά ο Ιησούς υποσχέθηκε να στείλει τον Παράκλητο, ο οποίος θα τους δίδασκε τα πάντα και θα τους έφερνε στη μνήμη όλα όσα Αυτός τους είχε πει. Αδελφοί, δεν πρέπει να εναποθέτουμε την εξάρτησή μας στον άνθρωπο. “Απόσχετε από του ανθρώπου, του οποίου η πνοή είναι εν τη ρινί αυτού· διότι εις τί πρέπει να λογαριάζεται;” (Isaiah 2:22). Πρέπει να αναρτήσετε τις αβοήθητες ψυχές σας στον Ιησού. Δεν αρμόζει σε εμάς να πίνουμε από την πηγή της κοιλάδας, όταν υπάρχει πηγή στο βουνό. Ας αφήσουμε τα κατώτερα ρεύματα· ας έλθουμε στις ανώτερες πηγές. Εάν υπάρχει κάποιο σημείο αλήθειας το οποίο δεν κατανοείτε, επί του οποίου δεν συμφωνείτε, ερευνήστε, συγκρίνετε γραφή με γραφή, βυθίστε το φρέαρ της αλήθειας βαθιά μέσα στο μεταλλείο του Λόγου του Θεού. Πρέπει να τοποθετήσετε τους εαυτούς σας και τις γνώμες σας επάνω στο θυσιαστήριο του Θεού, να αποβάλετε τις προειλημμένες ιδέες σας και να αφήσετε το Πνεύμα του Ουρανού να σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια.» *Selected Messages*, βιβλίο 1, 412.

Στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα, ο Σεβνά και ο Ελιακίμ αντιπροσωπεύουν τους φρόνιμους και τους μωρούς μέσα στον Αντβεντισμό στο τέλος του κόσμου, όταν ο βασιλεύς του

βορρά πορεύεται εναντίον της Ιερουσαλήμ. Ο Ελιακίμ, ο υιός του Χελκία, κατείχε το «όραμα», ενώ ο Σεβνά όχι.

Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται· αλλ' εκείνος που τηρεί τον νόμο, μακάριος είναι. Παροιμίες 29:18.

Το προφητικό μήνυμα, δηλαδή το «όραμα» αυτού του εδαφίου, απευθύνεται σε δύο πράγματα. Κατανοείς την αύξηση του προφητικού φωτός και ζεις, και αν δεν το κάνεις — πεθαίνεις. Αν δεν κατανοείς, τότε δεν μπορείς να είσαι προετοιμασμένος να τηρήσεις το Σάββατο κατά τη δοκιμασία του νόμου της Κυριακής. Θα είναι «πολύ αργά». Όταν οι Λαοδικείς Αντβεντιστές ανατρέπονται κατά τον νόμο της Κυριακής, απορρίπτουν τον νόμο επειδή απέρριψαν το «όραμα της αλήθειας». Δεν έχουν έλαιο· δεν κατανοούν την αύξηση της γνώσεως που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία.

Επειδή λέγεις, Πλούσιος είμαι, και επλούτησα, και δεν έχω χρείαν ουδενός· και δεν γνωρίζεις ότι συ είσαι ο ταλαίπωρος, και ελεεινός, και πτωχός, και τυφλός, και γυμνός. Αποκάλυψις 3:17.

Το σημείο του Ησαΐα είναι ότι περπάτησε γυμνός και ανυπόδητος επί τρία έτη. Το έπραξε αυτό για να προειδοποιήσει εκείνους που θα εδέχοντο την προειδοποίηση του προφητικού του μηνύματος, ότι, εάν δεν κατανοήσετε το όραμα των προφητικών γεγονότων, θα φθάσετε στον νόμο της Κυριακής και θα καταστείτε αιχμάλωτοι, οδηγημένοι μακριά σε μία κατάσταση άθλια, ταλαίπωρη, πτωχή, τυφλή και γυμνή. Ο Ησαΐας υπήρξε σημείο και τέρας για την ιστορία του Ησαΐα, αλλά ακόμη περισσότερο για το τέλος του κόσμου.

Ταύτα δε πάντα συνέβαινον εις αυτούς ως παραδείγματα· και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους έφθασαν τα τέλη των αιώνων. 1 Κορινθίους 10:11.

Στα πρώτα πέντε εδάφια του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου, η Ιερουσαλήμ, η πόλη του Δαβίδ, προσδιορίζεται ως «θορυβώδης», «εύθυμη πόλη», γεμάτη από «ταραχές». Μια κλασική βιβλική ρήση, την οποία χρησιμοποιούν ακόμη και οι άνθρωποι του κόσμου, χρησιμοποιείται σε αυτό το κεφάλαιο για να παραστήσει την «εύθυμη» «θορυβώδη» πόλη που είναι γεμάτη από «ταραχές», όταν εκείνοι του δεκάτου τρίτου εδαφίου λέγουν με χαρά: «ας φάγωμεν και ας πλώμεν· διότι αύριον αποθνήσκομεν». Εντούτοις, μολονότι είναι εύθυμοι, οι άνδρες τους φονεύονται, αλλ' όχι με μάχαιρα, ούτε σε μάχη, και γι' αυτό ο Ησαΐας θέτει το ερώτημα: «Τι έχεις;»

Ό,τι κι αν τους ταλαιπωρεί, τους έχει οδηγήσει επάνω στα δώματα. Τα δώματα αποτελούν σύμβολο λατρείας του ήλιου, της σελήνης και των άστρων· είναι σύμβολο πνευματισμού. Ο Αντβεντισμός τελεί, στο έν λόγω χωρίο, υπό πνευματική πλάνη.

καί τους προσκυνούντας την στρατιάν του ούρανοῦ ἐπί τῶν δωματίων· καί τους προσκυνούντας καί ὀμνύοντας εἰς τὸν Κύριον, καί ὀμνύοντας εἰς τὸν Μαλχάμ· καί τους ἀποστραφέντας ἀπὸ τοῦ Κυρίου, καί τους μὴ ἐκζητήσαντας τὸν Κύριον μηδὲ ἐρωτήσαντας περὶ αὐτοῦ.

Σιώπα ενώπιον του Κυρίου του Θεού· διότι η ημέρα του Κυρίου είναι πλησίον· διότι ο Κύριος ητοίμασε θυσίαν, εκάλεσε τους κεκλημένους αυτού. Και θέλει συμβεί εν τη ημέρα της θυσίας

του Κυρίου, ότι θέλω τιμωρήσει τους άρχοντας και τους υιούς του βασιλέως και πάντας τους ενδεδυμένους ενδύματα αλλότρια. Εν τη αυτή ημέρα θέλω τιμωρήσει και πάντας όσοι υπερπηδώσι το κατώφλιον, οίτινες γεμίζουσι τους οίκους των κυρίων αυτών από βίαν και δόλον. Σοφονίας 1:5–9.

Κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, ο Αντβεντισμός, ο οποίος παριστάνεται ως η Ιερουσαλήμ, βρίσκεται «στην κοιλάδα της οράσεως». Εκείνοι που απορρίπτουν το προφητικό μήνυμα, το οποίο παριστάνεται από το «έλαιον» ή την «όραση», ασκούν πνευματισμό, περί του οποίου ο Παύλος ομιλεί στη Δευτέρα προς Θεσσαλονικείς. Εκεί επίσης βρίσκουμε εκείνους (Σεβνά) που δεν εδέχθησαν την αγάπη της αληθείας.

Και διά τούτο θέλει πέμψει εις αυτούς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, ὥστε νὰ πιστεύσωσι τὸ ψεῦδος· διὰ νὰ κατακριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ εὐδοκῆσαντες εἰς τὴν ἀδικίαν. 2 Θεσσαλονικεῖς 2:11, 12.

Βεβαίως, η λέξη «ἀλήθεια» που χρησιμοποιεῖ ο Παύλος εἶναι ἡ ἐλληνικὴ λέξη ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ λέξη «ἀλήθεια», ἡ ὁποία σχηματίζεται με τὸν συνδυασμὸ τῶν τριῶν ἐβραϊκῶν γραμμάτων που ἀντιπροσωπεύουν τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα. Ἡ ἀπόρριψη τῆς «ἀληθείας», ὅπως αὐτὴ ἐκπροσωπεῖται ὡς ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἄλφα καὶ τοῦ Ωμέγα, ἐπιφέρει ἰσχυρὴ πλάνη ἐπὶ τῶν Λαοδικέων, καὶ αὐτὴ ἡ πλάνη εἶναι ὁ πνευματισμὸς.

«Λέγει ὁ προφήτης Ἡσαΐας: “Καὶ ὅταν σας εἰπῶσι, Ζητήσατε πρὸς τοὺς ἔχοντας πνεύματα οἰκεία καὶ πρὸς τοὺς μάγους, τοὺς ψιθυρίζοντας καὶ μουρμουρίζοντας· δὲν πρέπει λαὸς νὰ ζητῇ πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ; ὑπὲρ τῶν ζώντων νὰ προστρέχη πρὸς τοὺς νεκρούς; Εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν μαρτυρίαν· εἴν δὲν λαλώσι κατὰ τὸν λόγον τούτον, τούτο γίνεται διότι δὲν ὑπάρχει φῶς ἐν αὐτοῖς.” Ἡσαΐας 8:19, 20. Εἴν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πρόθυμοι νὰ δεχθῶν τὴν ἀλήθεια, ἡ ὁποία τόσο σαφῶς ἐκτίθεται στῆς Γραφές σχετικὰ με τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν κατάσταση τῶν νεκρῶν, θὰ ἐβλεπαν στοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ στῆς ἐκδηλώσεις τοῦ πνευματισμοῦ τὴν ἐνέργεια τοῦ Σατανὰ με δύναμη καὶ σημεῖα καὶ τέρατα ψεύδους. Ἀλλ’ ἀντὶ νὰ ἀπαρνηθῶν τὴν ἐλευθερία που εἶναι τόσο ἀρεστὴ στὴ σαρκικὴ καρδιά καὶ νὰ ἀποκηρύξουν τῆς ἀμαρτίες που ἀγαποῦν, πλήθη κλείνουν τὰ μάτια τοὺς στο φῶς καὶ προχωροῦν εὐθεῖα ἐμπρός, ἀδιαφορώντας γιὰ τῆς προειδοποιήσεις, ἐνῶ ὁ Σατανὰς υφαίνει τὰ δίχτυά του γύρω τοὺς, καὶ αὐτοὶ γίνονται λεία του. “Διότι δὲν εδέχθησαν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας, διὰ νὰ σωθῶσι,” διὰ τούτο “ὁ Θεὸς θέλει πέμψει εἰς αὐτοὺς ἐνέργειαν πλάνης, ὥστε νὰ πιστεύσωσι τὸ ψεῦδος.” 2 Θεσσαλονικεῖς 2:10, 11.» Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχη, 559.

Στὸ εἰκοστὸ δεῦτερο κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐα, οἱ ἄνδρες τῆς εὐθυμῆς πόλεως θανατώνονται, ἀλλὰ ὄχι σε μάχη οὔτε ἀπὸ μάχαιρα· δένονται ὅλοι μαζί καὶ θανατώνονται μαζί με τοὺς ἄρχοντες που ἔχουν διαφύγει.

«Εἴν ἡ ἐκκλησία ἀκολουθήσει πορεία παρόμοια με ἐκείνη τοῦ κόσμου, θὰ ἔχει τὴν ἴδια τύχη. Ὅχι· μάλλον, ἐπειδὴ ἔχει λάβει μεγαλύτερο φῶς, ἡ τιμωρία τῆς θὰ εἶναι βαρύτερη ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἀμετανοήτων.»

«Εμεῖς, ὡς λαὸς, ὁμολογοῦμε ὅτι κατέχουμε τὴν ἀλήθεια περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον λαὸ ἐπάνω στὴ γῆ. Τότε ἡ ζωὴ καὶ ὁ χαρακτήρας μας πρέπει νὰ βρίσκονται σε ἀρμονία με μιὰ

τέτοια πίστη. Η ημέρα είναι ακριβώς εμπρός μας, όταν οι δίκαιοι θα δεθούν σαν πολύτιμος σίτος σε δεμάτια για την ουράνια αποθήκη, ενώ οι ασεβείς, όπως τα ζιζάνια, θα συναχθούν για τις φωτιές της τελευταίας μεγάλης ημέρας. Αλλά το σιτάρι και τα ζιζάνια “αυξάνονται μαζί μέχρι του θερισμού”.» Testimonies, τόμος 5, σ. 100.

Η ηγεσία στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα έχει δεθεί μαζί από «τους τοξότες». Ο Σεβνά προσδιορίζεται ως άρχοντας επί του οίκου, και η θέση του θα δοθεί στον Ελιακεΐμ, τον υιό του Χελκία. Στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα το προφητικό μήνυμα που παριστάνεται από την «όραση» των προφητικών γεγονότων έχει παραγάγει δύο τάξεις προσκυνητών στην Ιερουσαλήμ καθώς ο βασιλιάς του βορρά πλησιάζει. Η μία τάξη δένεται για την ουράνια αποθήκη, και η άλλη για τις φωτιές των εσχάτων ημερών. Εκείνο που έχει δέσει τους ασεβείς είναι «οι τοξότες», που αποτελεί ένα από τα πολλά σύμβολα του Ισλάμ στον Λόγο του Θεού.

Και το υπόλοιπο του αριθμού των τοξοτών, των ισχυρών ανδρών των υιών του Κηδάρ, θα ελαττωθεί· διότι ο Κύριος, ο Θεός του Ισραήλ, ελάλησε. Ησαΐας 21:17.

Και αυτά είναι τα ονόματα των υιών του Ισμαήλ, κατά τα ονόματά τους, σύμφωνα με τις γενεές τους: ο πρωτότοκος του Ισμαήλ, ο Ναβαϊώθ· και ο Κηδάρ, και ο Αδβεήλ, και ο Μιβσάμ, και ο Μισμά, και ο Δουμά, και ο Μασσά, ο Αδάρ, και ο Θαιμάν, ο Ιετούρ, ο Ναφίς, και ο Κέδμα· αυτοί είναι οι υιοί του Ισμαήλ, και αυτά είναι τα ονόματά τους, κατά τας πόλεις αυτών, και κατά τας κόμας αυτών· δώδεκα άρχοντες κατά τα έθνη αυτών. Γένεσις 25:13–16.

Η ηγεσία του Αντβεντισμού δεσμεύθηκε από τοξότες όταν απέρριψε το μήνυμα ότι το Ισλάμ επιτέθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, σε εκπλήρωση της βιβλικής προφητείας. Η επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν η επιβεβαίωση του μηνύματος που είχε αποσφραγισθεί το 1989, κατά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Η επίθεση του Ισλάμ στις 11 Σεπτεμβρίου παραλλήλιζε την 11η Αυγούστου 1840, όταν μια προφητεία περί του ότι το Ισλάμ θα ετίθετο υπό περιορισμό ενδυνάμωσε το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, επιβεβαιώνοντας τον πρωταρχικό προφητικό κανόνα του Μίλλερ, ότι μία ημέρα αντιπροσώπευε ένα έτος. Η 11η Αυγούστου 1840 ήταν εκπλήρωση ενός προειρημένου γεγονότος που βασιζόταν στην αρχή της μίας ημέρας αντί ενός έτους. Όταν εκπληρώθηκε, το μήνυμα του πρώτου αγγέλου μεταφέρθηκε σε κάθε ιεραποστολικό σταθμό του κόσμου.

Η 11η Σεπτεμβρίου επιβεβαίωσε τον πρωταρχικό κανόνα του «οράματος» που δόθηκε στον Αντβεντισμό να διακηρύξει. Ο κανόνας αυτός είναι ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Όταν η αρχή ημέρα αντί έτους επιβεβαιώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, ο ισχυρός άγγελος του δέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης κατήλθε, επισημαίνοντας την ενδυνάμωση του αγγέλματος της ώρας της κρίσεως του Μίλλερ, προτυπώνοντας έτσι τον καιρό κατά τον οποίο ο άγγελος του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης κατήλθε την 11η Σεπτεμβρίου.

«Πώς προέκυψε ο λόγος ότι εγώ δήλωσα πως η Νέα Υόρκη πρόκειται να σαρωθεί από παλιρροϊκό κύμα; Αυτό ουδέποτε το είπα. Είπα, καθώς έβλεπα τα μεγάλα κτίρια που υψώνονταν εκεί, όροφο επάνω σε όροφο: “Τι φοβερές σκηνές θα λάβουν χώρα όταν ο Κύριος εγερθεί για να συγκλονίσει φοβερά τη γη! Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια της Αποκάλυψης 18:1–3.” Ολόκληρο το δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης είναι προειδοποίηση για όσα

πρόκειται να επέλθουν επάνω στη γη. Αλλά δεν έχω ιδιαίτερο φως σχετικά με το τι πρόκειται να συμβεί στη Νέα Υόρκη, παρά μόνον ότι γνωρίζω πως κάποια ημέρα τα μεγάλα κτίρια εκεί θα καταρριφθούν από την περιστροφή και την ανατροπή της δύναμης του Θεού. Από το φως που μου δόθηκε, γνωρίζω ότι καταστροφή υπάρχει στον κόσμο. Ένας λόγος από τον Κύριο, ένα άγγιγμα της πανίσχυρης δύναμής Του, και αυτές οι ογκώδεις κατασκευές θα πέσουν. Θα λάβουν χώρα σκηνές, τη φρικτότητα των οποίων δεν μπορούμε να φαντασθούμε.» Review and Herald, 5 Ιουλίου 1906.

Υπάρχουν, βεβαίως, πολλά ακόμη να ειπωθούν σχετικά με το Ισλάμ, αλλά ο Σεβνά αντιπροσωπεύει εκείνους που απορρίπτουν το «όραμα» της προφητικής ιστορίας, το οποίο βασίζεται στην επανάληψη της ιστορίας, συνοδευόμενο από την πρωταρχική αλήθεια της επανάληψης της ιστορίας—ότι η αρχή ενός πράγματος απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος. Ο περιορισμός του Ισλάμ στις 11 Αυγούστου 1840 έφερε κάτω τον άγγελο του κεφαλαίου δέκα της Αποκάλυψης, και η αποδέσμευση του Ισλάμ στις 11/9 έφερε κάτω τον άγγελο του κεφαλαίου δεκαοκτώ της Αποκάλυψης.

Και είπα, Ακούσατε, παρακαλώ, κεφαλαί του Ιακώβ και άρχοντες του οίκου του Ισραήλ· δεν είναι σε σας να γνωρίζετε την κρίση; σεις που μισείτε το καλό και αγαπάτε το κακό· που γδέρνετε το δέρμα τους από επάνω τους και τη σάρκα τους από επάνω στα οστά τους· που ακόμη τρώγετε τη σάρκα του λαού μου και εκδέρνετε το δέρμα τους από επάνω τους· και συντρίβετε τα οστά τους και τα κατακόπτετε σε τεμάχια, όπως για τη χύτρα και όπως σάρκα μέσα στο καζάνι. Τότε θα κράξουν προς τον Κύριο, αλλά δεν θα τους ακούσει· αλλά και θα κρύψει το πρόσωπό του από αυτούς κατά τον καιρό εκείνο, καθώς φέρθηκαν πονηρά στα έργα τους. Ούτω λέγει ο Κύριος περί των προφητών που πλανώνουν τον λαό μου, που δαγκάνουν με τα δόντια τους και κηρύττουν, Ειρήνη· και όποιος δεν βάζει τίποτε στο στόμα τους, ετοιμάζουν εναντίον του πόλεμο. Διά τούτο νύχτα θα είναι σε σας, ώστε να μη βλέπετε όραση· και σκοτάδι θα είναι σε σας, ώστε να μη μαντεύετε· και ο ήλιος θα δύσει επάνω στους προφήτες, και η ημέρα θα σκοτεινιάσει επάνω τους. Τότε οι βλέποντες θα καταισχνθούν και οι μάντιες θα συγχυθούν· ναι, όλοι θα καλύψουν τα χείλη τους· διότι δεν υπάρχει απόκριση από τον Θεό. Εγώ όμως αληθινά είμαι πλήρης δυνάμεως διά του πνεύματος του Κυρίου, και κρίσεως, και ισχύος, για να αναγγείλω στον Ιακώβ την παράβασή του και στον Ισραήλ την αμαρτία του. Ακούσατε αυτό, παρακαλώ, κεφαλαί του οίκου του Ιακώβ και άρχοντες του οίκου του Ισραήλ, που βδελύσσεσθε την κρίση και διαστρέφετε κάθε ευθύτητα. Οικοδομούν τη Σιών με αίματα και την Ιερουσαλήμ με ανομία. Οι κεφαλές της κρίνουν για δώρο, και οι ιερείς της διδάσκουν για μισθό, και οι προφήτες της μαντεύουν για χρήματα· όμως στηρίζονται στον Κύριο και λέγουν, Δεν είναι ο Κύριος ανάμεσά μας; κανένα κακό δεν θα έλθει επάνω μας. Μιχαίας 3:1–11.

Και τὸ πλῆθος πάντων τῶν ἐθνῶν τῶν πολεμούντων ἐναντίον τοῦ Αἰηὶλ [Ιερουσαλήμ], πάντες μάλιστα ὅσοι πολεμοῦν ἐναντίον αὐτῆς και τοῦ οχυρώματός της και την θλίβουν, θέλει εἶσθαι ὡς ἐνύπνιον νυκτερινῆς ὀπτασίας. Και θέλει εἶσθαι καθὼς ὅταν ἄνθρωπος πεινῶν ονειρεῖται, και ἰδοῦ, τρώγει· ἀλλὰ ἐξυπνά, και η ψυχὴ αὐτοῦ εἶναι κενή· ἢ καθὼς ὅταν διψῶν ονειρεῖται, και ἰδοῦ, πίνει· ἀλλὰ ἐξυπνά, και ἰδοῦ, εἶναι ἐξηντλημένος, και η ψυχὴ αὐτοῦ ἐπιθυμεί· οὕτως θέλει εἶσθαι τὸ πλῆθος πάντων τῶν ἐθνῶν τῶν πολεμούντων ἐναντίον τοῦ ὄρους Σιών. Σταθήτε και θαυμάσατε· βοήσατε και κραυγάσατε· εἶναι μεθυσμένοι, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ οἶνον·

παραπατούν, αλλά όχι από σίκερα. Διότι ο Κύριος εξέχεεν επάνω σας πνεύμα βαθέος ύπνου, και έκλεισε τους οφθαλμούς σας· τους προφήτας και τους άρχοντάς σας, τους βλέποντας, εσκεπάσε. Και πάσα η όρασις έγινε εις εσάς ως οι λόγοι βιβλίου εσφραγισμένου, το οποίον παραδίδουν εις άνθρωπον εγγράμματον, λέγοντες, Ανάγνωθι τούτο, παρακαλώ· και εκείνος λέγει, Δεν δύναμαι· διότι είναι εσφραγισμένον· και το βιβλίον παραδίδεται εις τον αγράμματον, λέγοντες, Ανάγνωθι τούτο, παρακαλώ· και εκείνος λέγει, Δεν είμαι εγγράμματος. Διά τούτο είπεν ο Κύριος, Επειδή ο λαός ούτος με πλησιάζει με το στόμα αυτού, και με τα χείλη αυτού με τιμά, αλλά έχει απομακρύνει την καρδίαν αυτού μακράν απ' εμού, και ο φόβος αυτού προς εμέ διδάσκεται διά προστάγματος ανθρώπων· διά τούτο, ιδού, εγώ θέλω πράξει πάλιν θαυμαστόν έργον μεταξύ του λαού τούτου, θαυμαστόν έργον και τέρας· διότι η σοφία των σοφών αυτού θέλει απολεσθή, και η σύνεσις των συνετών αυτού θέλει αποκρυβή. Ουαί εις τους επιζητούντας να αποκρύψουν βαθέως την βουλήν αυτών από του Κυρίου, και τα έργα αυτών είναι εν σκότει, και λέγουν, Τίς μας βλέπει; και τίς μας γνωρίζει; Βεβαίως, η ανατροπή σας των πραγμάτων θέλει λογισθή ως ο πηλός του κεραμέως· διότι θέλει ειπεί το έργον περί του ποιήσαντος αυτό, Δεν με έκαμεν; ή το πλάσμα θέλει ειπεί περί του πλάσαντος αυτό, Δεν είχε σύνεσιν; Ησαΐας 29:7–16.

Η κοιλάδα της οράσεως, σύμφωνα με τον Ησαΐα, είναι «ημέρα θλίψεως και καταπατήσεως και συγχύσεως παρά Κυρίου, του Θεού των δυνάμεων, εν τη κοιλάδι της οράσεως, καταστρέφοντος τα τείχη και βοής προς τα όρη». Ο Ησαΐας, λοιπόν, κλαίει πικρώς, καθώς έκλαυσε και ο Ιησούς.

«Τα δάκρυα του Ιησού δεν οφείλονταν στην προσδοκία του δικού Του παθήματος. Ακριβώς εμπρός Του βρισκόταν η Γεθσημανή, όπου σύντομα η φρίκη μεγάλου σκότους θα Τον επισκίαζε. Σε ορατή απόσταση ήταν και η προβατική πύλη, διά της οποίας επί αιώνες οδηγούνταν τα ζώα των θυσιών. Η πύλη αυτή επρόκειτο σύντομα να ανοιχθεί για Εκείνον, το μεγάλο Αντίτυπο, προς τη θυσία του οποίου για τις αμαρτίες του κόσμου είχαν καταδείξει όλες εκείνες οι προσφορές. Πλησίον ήταν και ο Γολγοθάς, ο τόπος της επικείμενης αγωνίας Του. Ωστόσο, δεν ήταν εξαιτίας αυτών των υπενθυμίσεων του σκληρού θανάτου Του που ο Λυτρωτής έκλαψε και στέναξε με οδύνη πνεύματος. Η λύπη Του δεν ήταν εγωιστική. Η σκέψη της δικής Του αγωνίας δεν εκφόβισε εκείνη τη γενναία, αυτοθυσιαζόμενη ψυχή. Το θέαμα της Ιερουσαλήμ ήταν εκείνο που διαπέρασε την καρδιά του Ιησού—της Ιερουσαλήμ που είχε απορρίψει τον Υιό του Θεού και είχε περιφρονήσει την αγάπη Του, που αρνιόταν να πεισθεί από τα κραταιά θαύματά Του και επρόκειτο να Του αφαιρέσει τη ζωή. Είδε τι ήταν μέσα στην ενοχή της επειδή απέρριψε τον Λυτρωτή της, και τι θα μπορούσε να είχε γίνει, αν είχε δεχθεί Εκείνον που μόνος μπορούσε να θεραπεύσει το τραύμα της. Είχε έλθει για να τη σώσει· πώς θα μπορούσε να την εγκαταλείψει;»

Ο Ισραήλ υπήρξε λαός ευνοημένος· ο Θεός είχε καταστήσει τον ναό τους κατοικητήριό Του· ήταν «ωραία διά την θέσιν αυτού, χαρά πάσης της γης». Ψαλμός 48:2. Η μαρτυρία περισσότερων από χιλίων ετών της προστατευτικής φροντίδας του Χριστού και της τρυφερής αγάπης Του, όπως ενός πατέρα προς το μονογενές του παιδί, βρισκόταν εκεί. Μέσα σε εκείνον τον ναό οι προφήτες είχαν απευθύνη τις επίσημες προειδοποιήσεις τους. Εκεί είχαν κυματισθεί τα καιόμενα θυματήρια, ενώ το θυμίαμα, αναμεμιγμένο με τις προσευχές των λατρευτών, είχε αναβεί προς τον Θεό. Εκεί είχε χυθεί το αίμα των ζώων, ως προτύπωση του αίματος του Χριστού. Εκεί ο Ιεχωβά είχε φανερώσει τη δόξα Του επάνω από το ιλαστήριο.

Εκεί οι ιερείς είχαν ιερουργήσει, και η μεγαλοπρέπεια του συμβόλου και της τελετουργίας συνεχιζόταν επί αιώνες. Αλλά όλα αυτά έπρεπε να λάβουν τέλος.

«Ο Ιησούς ύψωσε το χέρι Του,—εκείνο που τόσο συχνά είχε ευλογήσει τους ασθενείς και τους πάσχοντες,—και, σαλεύοντάς το προς την καταδικασμένη πόλη, αναφώνησε με σπασμένες από θλίψη φράσεις: “Εάν εγνώριζες, και συ, τουλάχιστον κατά την ημέραν ταύτην, τα προς ειρήνην σου ανήκοντα!—” Εδώ ο Σωτήρ εσιώπησε και άφησε ανείπωτο ποία θα μπορούσε να είχε υπάρξει η κατάσταση της Ιερουσαλήμ, εάν είχε δεχθεί τη βοήθεια που ο Θεός επεθύμει να της δώσει,—το δώρο του ηγαπημένου Του Υιού. Εάν η Ιερουσαλήμ είχε γνωρίσει εκείνο το οποίο είχε το προνόμιο να γνωρίσει και είχε προσέξει το φως που ο Ουρανός της είχε αποστείλει, θα μπορούσε να είχε προβάλει με την υπερηφάνεια της ευημερίας, βασίλισσα των βασιλείων, ελεύθερη με τη δύναμη της δοσμένης από τον Θεό ισχύος της. Δεν θα υπήρχαν ένοπλοι στρατιώτες να στέκονται στις πύλες της, ούτε ρωμαϊκά λάβαρα να κυματίζουν επάνω από τα τείχη της. Το ένδοξο πεπρωμένο που θα μπορούσε να είχε ευλογήσει την Ιερουσαλήμ, εάν είχε δεχθεί τον Λυτρωτή της, ανεφάνη ενώπιον του Υιού του Θεού. Είδε ότι θα μπορούσε, μέσω Αυτού, να είχε θεραπευθεί από τη βαριά της νόσο, να είχε ελευθερωθεί από τη δουλεία και να είχε εδραιωθεί ως η κραταιά μητρόπολη της γης. Από τα τείχη της θα είχε εξέλθει προς όλα τα έθνη η περιστέρα της ειρήνης. Θα ήταν το λαμπρό διάδημα της δόξης του κόσμου.»

«Αλλ’ η λαμπρά εικόνα τού τι θα μπορούσε να είχε γίνει η Ιερουσαλήμ σβήνει από το βλέμμα του Σωτήρος. Συνειδητοποιεί τι είναι τώρα υπό τον ρωμαϊκό ζυγό, φέροντας τη δυσμένεια του Θεού, καταδικασμένη στην ανταποδοτική Του κρίση. Αναλαμβάνει εκ νέου το σπασμένο νήμα του θρήνου Του: “Αλλ’ τώρα εκρύβησαν από των οφθαλμών σου. Διότι θέλουσιν ελθεί επί σε ημέραι, καθ’ ας οι εχθροί σου θέλουσι κάμει χάρακα περί σε, και θέλουσι σε περικυκλώσει, και στενοχωρήσει πανταχόθεν, και θέλουσι σε κατεδαφίσει, και τα τέκνα σου εν σοι· και δεν θέλουσιν αφήσει εν σοι λίθον επί λίθον· διότι δεν εγνώρισας τον καιρόν της επισκέψεώς σου.”»

«Ο Χριστός ήλθε για να σώσει την Ιερουσαλήμ μαζί με τα τέκνα της· αλλ’ η φαρισαϊκή υπερηφάνεια, η υποκρισία, ο φθόνος και η κακία είχαν εμποδίσει Αυτόν να πραγματοποιήσει τον σκοπό Του. Ο Ιησούς εγνώριζε την τρομερή ανταπόδοση που θα επερχόταν επί της καταδικασμένης πόλεως. Είδε την Ιερουσαλήμ περικυκλωμένη από στρατεύματα, τους πολιορκημένους κατοίκους παραδομένους στην πείνα και στον θάνατο, μητέρες να τρέφονται από τα νεκρά σώματα των ιδίων των τέκνων τους, και γονείς και τέκνα να αρπάζουν ο ένας από τον άλλον την τελευταία μπουκιά τροφής, ενώ η φυσική στοργή αφανιζόταν από τα σπαρακτικά άλγη της πείνας. Είδε ότι η πείσμων στάση των Ιουδαίων, όπως φανεωνόταν με την απόρριψη της σωτηρίας Του, θα τους οδηγούσε επίσης να αρνηθούν την υποταγή στα εισβάλλοντα στρατεύματα. Εθεώρησε τον Γολγοθά, όπου έμελλε να υψωθεί, κατάσπαρτο από σταυρούς πυκνούς σαν τα δένδρα του δάσους. Είδε τους δυστυχείς κατοίκους να υφίστανται βασανιστήρια επί του τροχού και διά σταυρώσεως, τα ωραία ανάκτορα κατεστραμμένα, τον ναό ερειπωμένο, και από τα ογκώδη τείχη του να μη μένει λίθος επί λίθον, ενώ η πόλη να οργώνεται ως αγρός. Δικαίως ο Σωτήρ θα μπορούσε να κλαύσει με αγωνία ενώπιον εκείνης της φοβερής σκηνής.»

«Η Ιερουσαλήμ είχε υπάρξει το τέκνο της φροντίδας Του· και καθώς ένας στοργικός πατέρας θρηνεί για έναν παραστρατημένο γιο, έτσι ο Ιησούς έκλαψε για την αγαπημένη πόλη. Πώς να σε παραδώσω; Πώς να σε δω αφιερωμένη στην καταστροφή; Πρέπει να σε αφήσω να συμπληρώσεις το ποτήρι της ανομίας σου; Μία ψυχή έχει τέτοια αξία ώστε, σε σύγκριση με αυτήν, οι κόσμοι βυθίζονται στην ασημαντότητα· εδώ όμως επρόκειτο να χαθεί ολόκληρο έθνος. Όταν ο ταχέως δύων ήλιος της Δύσης θα χανόταν από τον ουρανό, η ημέρα της χάριτος της Ιερουσαλήμ θα είχε λήξει. Ενώ η πομπή είχε σταματήσει στην κορυφή του Όρους των Ελαιών, δεν ήταν ακόμη πολύ αργά για την Ιερουσαλήμ να μετανοήσει. Ο άγγελος του ελέους τότε δίπλωνε τις πτέρυγές του για να κατεβεί από τον χρυσό θρόνο και να δώσει τη θέση του στη δικαιοσύνη και στην ταχέως επερχόμενη κρίση. Αλλά η μεγάλη καρδιά αγάπης του Χριστού εξακολουθούσε ακόμη να ικετεύει για την Ιερουσαλήμ, η οποία είχε περιφρονήσει τα ελέη Του, είχε καταφρονήσει τις προειδοποιήσεις Του και επρόκειτο να βάψει τα χέρια της με το αίμα Του. Αν μόνο η Ιερουσαλήμ μετανοούσε, δεν ήταν ακόμη πολύ αργά. Ενώ οι τελευταίες ακτίνες του δύοντος ηλίου παρέμεναν ακόμη πάνω στον ναό, στον πύργο και στο ακροκέραμο, δεν θα οδηγούσε κάποιος αγαθός άγγελος αυτήν προς την αγάπη του Σωτήρος και δεν θα απέτρεπε την καταδίκη της; Ωραία και ανόσια πόλη, που είχε λιθοβολήσει τους προφήτες, που είχε απορρίψει τον Υιό του Θεού, που με την αμετανοησία της έδενε τον εαυτό της με δεσμά δουλείας,—η ημέρα του ελέους της είχε σχεδόν εκπνεύσει!» Desire of Ages, 576–578.

Καθώς ο πόλεμος εναντίον της Ιερουσαλήμ περιγράφεται από τον Ησαΐα στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο, οι επιτιθέμενοι «παρατάσσονται στην πύλη». Ο Ελάμ και ο Κιρ βρίσκονται στην πύλη με τα όπλα έτοιμα και τότε αποκαλύπτουν το κάλυμμα της Ιερουσαλήμ. Στον Ησαΐα, το «κάλυμμα» που αποκαλύπτεται από τους εχθρούς στην πύλη είναι η σκιά της Αιγύπτου.

Ουαί εις τὰ τέκνα τὰ ἀποστάτηντα, λέγει Κύριος, οἵτινες λαμβάνουσι βουλήν, ἀλλ' οὐχὶ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ σκεπάζονται με σκέπασμα, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τοῦ πνεύματός μου, ἵνα προσθέσωσιν ἁμαρτίαν ἐπὶ ἁμαρτίαν· οἵτινες πορεύονται διὰ νὰ καταβῶσιν εἰς Αἴγυπτον, καὶ δὲν ἠρώτησαν τὸ στόμα μου· διὰ νὰ ἐνισχυθῶσιν ἐν τῇ ἰσχύϊ τοῦ Φαραώ, καὶ νὰ ἐλπίσωσιν ἐν τῇ σκιᾷ τῆς Αἴγυπτου! Ἡσαΐας 30:1, 2.

Αναγνωρίζεται από τους εχθρούς της Ιερουσαλήμ ότι εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από τον Σεβνά έχουν θέσει την εμπιστοσύνη τους στην Αίγυπτο, νομίζοντας ότι η Αίγυπτος θα τους προστατεύσει, ενώ εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από τον Ελιακίμ, τον υιό του Χελκία, δεν εμπιστεύονται στη «σκιά της Αιγύπτου», αλλά σκεπάζονται με το σκέπασμα του Πνεύματος του Θεού και εμπιστεύονται στη «σκιά του Υψίστου».

Ὁ κατοικῶν ἐν τῇ κρύπτῃ τοῦ Ὑψίστου, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Παντοκράτορος θέλει διαμένει. Θέλω λέγει περὶ τοῦ Κυρίου, Αὐτὸς εἶναι τὸ καταφύγιόν μου καὶ τὸ φρούριόν μου· Θεὸς μου· ἐπ' αὐτὸν θέλω ἐλπίζει. Ψαλμοὶ 91:1, 2.

Κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, οι φρόνιμες παρθένοι, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από τον Ελιακίμ, τον υιό του Χελκία, εμπιστεύονται τη σκιά του Υψίστου, ενώ οι μωρές παρθένοι, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από τον Σεβνά, εμπιστεύονται στη σκιά της Αιγύπτου. Η λέξη που μεταφράζεται ως «ανακαλύφθηκε» σημαίνει να γυμνωθεί και να οδηγηθεί σε αιχμαλωσία. Οι

εχθροί στην πύλη αναγνωρίζουν ότι η προστασία της Ιερουσαλήμ έχει αφαιρεθεί, και τότε ο Σεβνά και οι ομόφρονές του αρχίζουν να προσπαθούν να σώσουν τους εαυτούς τους, διότι βλέπουν «τα ρήγματα της πόλεως του Δαβίδ» και βλέπουν ότι υπάρχουν πολλά ρήγματα που θα επιτρέψουν στον εχθρό να εισέλθει. Μέσα σε πανικό, όπως παριστάνεται στην παραβολή των δέκα παρθένων, οι μωρές αρχίζουν να αναζητούν προστασία, αλλά δεν έχουν καμία.

Ο Σεβνά αποβλέπει στην «πανοπλία του δρυμού» για να σωθεί, αλλά είναι πολύ αργά. Αριθμεί τις οικίες στην Ιερουσαλήμ και αρχίζει να τις κατεδαφίζει για να οχυρώσει το τείχος, αλλά είναι πολύ αργά. Συγκεντρώνουν τα ύδατα της κάτω δεξαμενής και προσπαθούν να συνδεθούν με τα ύδατα της παλαιάς δεξαμενής, αλλά είναι πολύ αργά. Το ύδωρ, ως πρωταρχικό σύμβολο του Αγίου Πνεύματος, φανερώνει ότι απεγνωσμένα αναζητούν έλαιο, αλλά είναι πολύ αργά. Μέσα σε όλες τις προσπάθειές τους λησμόνησαν τον Δημιουργό των δεξαμενών και ότι Εκείνος είχε κατασκευάσει αυτές τις «δεξαμενές» της αληθείας προ πολλού. Λησμόνησαν ότι ο Αιώνιος Βράχος ήταν Εκείνος που παρείχε το μήνυμα κατά τους παλαιούς καιρούς. Επέλεξαν να μη βαδίσουν στις παλαιές τρίβους, που αντιπροσωπεύονται από τα θεμέλια τα οποία ετέθησαν μέσω του έργου του William Miller.

«Ο εχθρός επιδιώκει να αποσπάσει τη διάνοια των αδελφών και των αδελφών μας από το έργο της προετοιμασίας ενός λαού ώστε να σταθεί κατά τις έσχατες αυτές ημέρες. Οι σοφιστείες του είναι σχεδιασμένες να απομακρύνουν τις διάνοιες από τους κινδύνους και τα καθήκοντα της παρούσας ώρας. Εκτιμούν ως μηδέν το φως που ο Χριστός ήλθε από τον ουρανό να δώσει στον Ιωάννη για τον λαό Του. Διδάσκουν ότι οι σκηνές που βρίσκονται ακριβώς ενώπιόν μας δεν έχουν αρκετή σπουδαιότητα ώστε να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής. Καθιστούν άνευ αποτελέσματος την αλήθεια της ουράνιας προελεύσεως και στερούν από τον λαό του Θεού την παρελθούσα πείρα του, δίνοντάς του αντ' αυτής μια ψευδή επιστήμη.»

«Οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Στάθητε ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν ἀρχαίων τριβῶν, ποία ἐστὶν ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ». Ιερεμίας 6:16.

«Κανείς ας μη ζητεί να αποσπάσει τα θεμέλια της πίστεώς μας—τα θεμέλια που τέθηκαν κατά την αρχή του έργου μας με προσευχητική μελέτη του λόγου και με αποκάλυψη. Επάνω σε αυτά τα θεμέλια οικοδομούμε κατά τα τελευταία πενήντα έτη. Οι άνθρωποι μπορεί να νομίζουν ότι έχουν βρει νέα οδό και ότι μπορούν να θέσουν ισχυρότερο θεμέλιο από εκείνο που έχει τεθεί. Αλλά αυτό είναι μεγάλη πλάνη. Θεμέλιο άλλο ουδείς δύναται να θέσει παρά εκείνο που έχει τεθεί.

«Κατά το παρελθόν πολλοί ανέλαβαν την οικοδόμηση μιας νέας πίστεως, τη θεμελίωση νέων αρχών. Αλλά πόσο καιρό παρέμεινε ὀρθιο το οικοδόμημά τους; Σύντομα κατέρρευσε, διότι δεν ήταν θεμελιωμένο επάνω στον Βράχο.

«Δεν είχαν άραγε οι πρώτοι μαθητές να αντιμετωπίσουν τα λόγια των ανθρώπων; Δεν είχαν άραγε να ακούσουν ψευδείς θεωρίες και έπειτα, αφού έπρατταν τα πάντα, να σταθούν σταθεροί, λέγοντας: “Θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται να θέσει, παρά το κείμενον”; 1 Κορινθίους 3:11.»

«Επομένως, οφείλουμε να κρατήσουμε σταθερή μέχρι τέλους την αρχή της πεποιθήσεώς μας. Λόγοι δυνάμεως έχουν αποσταλεί από τον Θεό και από τον Χριστό προς αυτόν τον λαό, εξάγοντάς τον από τον κόσμο, σημείο προς σημείο, στο καθαρό φως της παρούσας αλήθειας. Με χείλη που έχουν αγγιχθεί από άγιο πυρ, οι δούλοι του Θεού έχουν διακηρύξει το μήνυμα. Η θεία ρήση έχει θέσει τη σφραγίδα της στη γνησιότητα της αλήθειας που διακηρύχθηκε.»
Testimonies, τόμος 8, 296, 297.

Η «ημέρα» κατά την οποία λαμβάνουν χώρα όλα αυτά είναι η βιβλική «ημέρα» την οποία ο Ησαΐας προσδιορίζει ως εκείνη κατά την οποία ο Κύριος, ο Θεός των Δυνάμεων, εκάλεσε «εις κλαυθμόν, και εις πένθος, και εις φαλάκρωσιν, και εις περιζώσιν σάκκου».

Και ελάλησε ο Κύριος προς τον Μωυσή, λέγων· Επίσης, κατά την δεκάτην ημέραν του εβδόμου τούτου μηνός θέλει είσθαι ημέρα εξιλασμού· αγία σύναξις θέλει είσθαι εις εσάς· και θέλετε ταπεινώσει τας ψυχάς σας, και θέλετε προσφέρει προσφοράν διά πυρός προς τον Κύριον. Και δεν θέλετε κάμει ουδέν έργον κατά την αυτήν ημέραν· διότι είναι ημέρα εξιλασμού, διά να γείνη εξιλασμός υπέρ υμών ενώπιον Κυρίου του Θεού σας. Διότι πάσα ψυχή, ήτις δεν ταπεινωθή κατά την αυτήν ημέραν, θέλει εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού αυτής. Και πάσα ψυχή, ήτις κάμει οποιονδήποτε έργον κατά την αυτήν ημέραν, την ψυχήν εκείνην θέλω εξαλείψει εκ μέσου του λαού αυτής. Δεν θέλετε κάμει ουδέν είδος έργου· τούτο θέλει είσθαι διάταγμα αιώνιον εις τας γενεάς σας, εις πάσας τας κατοικίας σας. Σάββατον αναπαύσεως θέλει είσθαι εις εσάς, και θέλετε ταπεινώσει τας ψυχάς σας· από της εσπέρας της ενάτης ημέρας του μηνός, από εσπέρας έως εσπέρας, θέλετε εορτάζει το σάββατόν σας.
Λευιτικόν 23:26–32.

Η ημέρα που απεικονίζεται μέσω του Σεβνά και του Ελιακίμ, υιού του Χελκία, είναι η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού, η οποία καλύπτει την ιστορία από το 1844 έως ότου εγερθεί ο Μιχαήλ. Κατά την περίοδο εκείνη ο Αντβεντισμός έχει κληθεί να «ταλαιπωρήσει» τις ψυχές του, ή, όπως το παρουσιάζει ο Ησαΐας, έχει κληθεί «εις κλαυθμόν, και εις θρήνον, και εις φαλάκρωσιν, και εις περιζώσιν σάκκου».

«Το 1844 ο μέγας Αρχιερέυς μας εισήλθε στα Άγια των Αγίων του επουρανίου αγιαστηρίου, για να αρχίσει το έργο της ανακριτικής κρίσεως. Οι υποθέσεις των δικαίων νεκρών παρελαύνουν προς εξέταση ενώπιον του Θεού. Όταν το έργο αυτό ολοκληρωθεί, η κρίση πρόκειται να εκφωνηθεί επί των ζώντων. Πόσο πολύτιμες, πόσο σπουδαίες είναι αυτές οι επίσημες στιγμές! Καθένας από εμάς έχει μια υπόθεση εκκρεμή στο δικαστήριο του ουρανού. Ο καθένας μας πρόκειται να κριθεί ατομικώς σύμφωνα με τα έργα που έγιναν δια του σώματος. Στην τυπική λατρεία, όταν το έργο της εξιλεώσεως επιτελείτο από τον αρχιερέα στα Άγια των Αγίων του επίγειου αγιαστηρίου, ο λαός όφειλε να ταπεινώνει την ψυχή του ενώπιον του Θεού και να εξομολογείται τις αμαρτίες του, ώστε να εξιλεωθούν και να εξαλειφθούν. Θα απαιτηθεί άραγε από εμάς κάτι λιγότερο κατά την παρούσα αντιτυπική ημέρα του εξιλασμού, όταν ο Χριστός στο άνω αγιαστήριο μεσιτεύει υπέρ του λαού Του, και η τελική, αμετάκλητη απόφαση πρόκειται να εκφωνηθεί για κάθε περίπτωση;»

«Ποια είναι η κατάστασή μας σε αυτόν τον φοβερό και κατανυκτικό καιρό; Αλλοίμονο, πόση υπερηφάνεια επικρατεί στην εκκλησία, πόση υποκρισία, πόση απάτη, πόση αγάπη για την ενδυμασία, τη ματαιότητα και τη διασκέδαση, πόση επιθυμία για υπεροχή! Όλες αυτές οι

αμαρτίες έχουν συσκοτίσει τον νου, ώστε τα αιώνια πράγματα να μην έχουν διακριθεί. Δεν θα ερευνήσουμε τις Γραφές, ώστε να γνωρίσουμε πού βρισκόμαστε μέσα στην ιστορία αυτού του κόσμου; Δεν θα γίνουμε νοήμονες ως προς το έργο που επιτελείται για εμάς αυτή την ώρα, και ως προς τη θέση την οποία εμείς, ως αμαρτωλοί, οφείλουμε να κατέχουμε ενώ αυτό το έργο της εξιλέωσης προχωρεί; Αν έχουμε οποιαδήποτε μέριμνα για τη σωτηρία των ψυχών μας, πρέπει να κάνουμε μια αποφασιστική αλλαγή. Πρέπει να αναζητήσουμε τον Κύριο με αληθινή μετάνοια· πρέπει, με βαθιά συντριβή ψυχής, να εξομολογηθούμε τις αμαρτίες μας, ώστε να εξαλειφθούν.» Selected Messages, βιβλίο 1, 124, 125.

Και ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐκάλεσε εἰς κλαυθμὸν καὶ εἰς πένθος, καὶ εἰς φαλάκρωσιν, καὶ εἰς περιζώσιν σάκκου· καὶ ἰδοὺ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, σφάζοντες βόας καὶ ἀποκτένοντες πρόβατα, τρώγοντες κρέας καὶ πίνοντες οἶνον· ἄς φάγωμεν καὶ ἄς πῖωμεν, διότι αὐριον ἀποθήσκομεν. Ἡσαΐας 22:12, 13.

Ο Κύριος κάλεσε τον Σεβνά να ταπεινώσει την ψυχή του, αλλά εκείνος επέλεξε να τρώγει και να πίνει και να συνεχίζει τις διασκεδάσεις. Ο Κύριος «απεκάλυψε» στα «ώτα» του ότι η αμαρτία του Σεβνά δεν θα εξιλεωθεί. Η λέξη που αποδίδεται ως «εξιλεωθεί» είναι η λέξη που χρησιμοποιείται στο Λευιτικό για την «εξιλέωση». Αυτή η αμαρτία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού δεν θα εξιλεωθεί. Τώρα ο Ησαΐας αρχίζει να πραγματεύεται τη σχέση του Σεβνά (των Λαοδικειαών Αντβεντιστών) με τον Ελιακίμ, τον υιό του Χελκία (των Φιλαδελφειακών Αντβεντιστών).

Ο Σεβνά είναι ο «ταμίας», όπως ήταν και ο Ιούδας. Και ο Τωβίας στις ημέρες του Νεεμίας κατοικούσε στο αγιαστήριο του Θεού, σε ένα δωμάτιο (θησαυροφυλάκιο) όπου έπρεπε να φυλάσσονται οι προσφορές. Όταν ο Νεεμίας καθάρισε τον ναό, εξέβαλε τον Τωβία και τα πράγματά του. Και ο Σεβνά πρόκειται επίσης να εκβληθεί. Αμφότεροι απεικονίζουν το εξεμέσιμο του Λαοδικειανού Αντβεντισμού κατά τον νόμο της Κυριακής.

«Εξαιτίας τῆς σκληρότητας καὶ τῆς δολιότητος τῶν Ἀμμωνιτῶν καὶ Μωαβιτῶν ἀπέναντι τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Θεὸς εἶχε διακηρύξει διὰ τοῦ Μωυσέως ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποκλεισθοῦν παντοτινὰ ἀπὸ τῆ σὺνάξῃ τοῦ λαοῦ Του. Βλ. Δευτερονόμιον 23:3–6. Ἀψηφῶντας τοῦτον τὸν λόγον, ὁ ἀρχιερεὺς εἶχε ἐκβάλλει τὶς προσφορὰς ποὺ ἦταν ἀποθηκευμένες στὸν θάλαμον τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, γὰρ νὰ δημιουργήσῃ τόπο γι’ αὐτὸν τὸν ἐκπρόσωπο ἐνὸς ἀπαγορευμένου γένους. Δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπιδειχθεῖ μεγαλύτερη περιφρόνηση πρὸς τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸ νὰ παρασχεθεῖ τέτοια εὐνοια σ’ αὐτὸν τὸν ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας Του.»

«Ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Περσία, ὁ Νεεμίας πληροφορήθηκε τὴ θρασεῖα βεβήλωση καὶ ἔλαβε ἀμέσως μέτρα γὰρ νὰ ἐκβάλλῃ τὸν εἰσβολέα. “Με ἐλύπησε σφόδρα,” δηλώνει· “διὰ τοῦτο ἐξέβαλα ἔξω πάντα τὰ οἰκιακὰ σκευὴ τοῦ Τωβία ἐκ τοῦ θαλάμου. Κατόπιν διέταξα, καὶ ἐκαθάρισαν τοὺς θαλάμους· καὶ ἐκεῖ ἔφερα πάλι τὰ σκευὴ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, μαζί με τὴν προσφορὰ ἐξ ἀλεύρου καὶ το λιβάνι.”»

«Ὅχι μόνον εἶχε βεβηλωθεῖ ὁ ναός, ἀλλὰ καὶ οἱ προσφορὰς εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ ἐσφαλμένα. Αὐτὸ εἶχε τὴν τάση νὰ αποθαρρύνῃ τὴ γενναιοδωρία τοῦ λαοῦ. Εἶχαν χάσει τὸν ζήλο καὶ τὴ θερμὴ τους καὶ δίσταζαν νὰ ἀποδώσουν τὰ δέκατά τους. Τα θησαυροφυλάκια τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου ἦταν πενιχρὰ ἐφοδιασμένα· πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ψάλτες καὶ ἄλλοι ποὺ υπηρετοῦσαν σὴ λατρευτικὴ υπηρεσία τοῦ ναοῦ, ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβαναν ἐπαρκὴ υποστήριξη, εἶχαν ἐγκαταλείψει

το έργο του Θεού για να εργαστούν αλλού.» Prophets and Kings, 670.

Ο Σεβνά, ο Ιούδας και ο Τωβίας αντιπροσωπεύουν όλοι τους Λαοδικείς Αντβεντιστές των εσχάτων ημερών.

Ούτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων· Ὑπαγε, εἰσελθε πρὸς τοῦτον τὸν ταμίαν, πρὸς τὸν Σεβνά, τὸν ἐπὶ τοῦ οἴκου, καὶ εἰπὲ· Τί ἔχεις σὺ ἐνταῦθα; καὶ τίνα ἔχεις σὺ ἐνταῦθα, ὥστε νὰ λαξεύσης διὰ σεαυτὸν ἐνταῦθα τάφον, ὡς ἐκεῖνος ποὺ λαξεύει διὰ σεαυτὸν τάφον ἐν ὑψηλῷ, καὶ σμιλεύει διὰ σεαυτὸν κατοικίαν ἐν βράχῳ; Ἴδου, ὁ Κύριος θὰ σὲ μεταφέρει βιαίως εἰς αἰχμαλωσίαν κραταιάν, καὶ βεβαίως θὰ σὲ περιτυλίξῃ. Βεβαίως θὰ σὲ περιστρέψῃ καὶ θὰ σὲ ἐκσφενδονίσει ὡς σφαῖραν εἰς χώραν εὐρεῖαν· ἐκεῖ θὰ ἀποθάνῃς, καὶ ἐκεῖ τὰ ἄρματα τῆς δόξης σου θὰ εἶναι ἡ αἰσχύνῃ τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου σου. Καὶ θὰ σὲ ἐκβάλῳ ἀπὸ τὴν θέσιν σου, καὶ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά σου θὰ σὲ καταβιβάσῃ. Ἡσαΐας 22:15–19.

Καθώς ο βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ πλησιάζει πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, πρέπει νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἡ προσέγγιση αὐτῆ εἶναι προοδευτική, μία προσέγγιση τὴν ὁποῖαν οἱ πολῖτες τῆς Ἱερουσαλήμ ἐγνώριζαν ὅτι ἐρχόταν. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ προσδιορίζεται στὸ εἰκοστὸ κεφάλαιο τοῦ Ἡσαΐα, ὅταν ὁ Ταρτάν, ὁ Ἀσσύριος διοικητής, κατέκτησε τὴν Ἀσδὼδ τῆς Αἰγύπτου. Ἐγνώριζαν τί ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ, καὶ ὁ Σεβνά ἐδαπανοῦσε τὸν χρόνον τοῦ κατασκευάζοντας γιὰ τὸν ἑαυτό του ἕναν πολυτελεῆ τάφο. Οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνεκάλυψαν τὸν τάφο τοῦ Σεβνά καὶ ἀφαίρεσαν τὴν γραπτὴ δήλωσι ποὺ ὑπῆρχε ἐπάνω στὴν εἴσοδο τοῦ τάφου, καὶ αὐτὴ βρίσκεται τώρα σὲ ἕνα Βρετανικὸ Μουσεῖο. Ἀξιοσημεῖο εἶναι ὅτι, ὅταν ὁ Σεβνά ἀπομακρύνθηκε καὶ ὁ Ἐλιακεὶμ ὁ υἱὸς τοῦ Χελκίου ἀνέλαβε τὴν ἡγετική θέση τοῦ Σεβνά, ὁ Ἐλιακεὶμ ὁ υἱὸς τοῦ Χελκίου ἔλαβε μία βασιλικὴ σφραγίδα, τὴν ὁποία μπορούσε νὰ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ ἐπικυρώνει τὸ ὄνομά του ἐπάνω σὲ ἐπίσημα ἔγγραφα. Καὶ ἐκείνη ἡ σφραγίδα εὐρέθῃ ἐπίσης ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ βρίσκεται στὸ ἴδιο μουσεῖο στὴν Ἀγγλία. Ὁ Σεβνά βρίσκεται στὸ μουσεῖο ἀντιπροσωπευόμενος διὰ τοῦ τάφου του, τοῦ σημείου τοῦ θανάτου, καὶ ὁ Ἐλιακεὶμ, ὁ υἱὸς τοῦ Χελκίου, βρίσκεται στὸ μουσεῖο μὲ τὴν ἀναπαράστασι τῆς σφραγίδος τῆς ζωῆς.

Διότι, ἐξαιτίας τῆς ἀπορρίψης ἐκ μέρους τοῦ Σεβνά τοῦ προειδοποιητικοῦ ἀγγέλματος σχετικά με τὸν βασιλέα τοῦ βορρᾶ, ἐξεβλήθη ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ λέξι ποὺ ἀποδίδεται ὡς «ἐξεμέσθη» στὴν προειδοποίησι τῆς Αποκαλύψεως πρὸς τὴ Λαοδικεία σημαίνει στὴν πραγματικότητα ἐκτοξευόμενο ἔμετο. Με τὸν Νεεμία ἐξέβαλε τὸν Τωβία καὶ τὰ υπάρχοντά του, καὶ με τὸν Σεβνά ἐρρίφθη βιαίως σαν σφαῖρα σὲ μακρινὴ χώρα. Ὁ Σεβνά εἶναι οἱ Λαοδικεῖς Αντβεντιστές ποὺ ἀπορρίπτουν τὸ προφητικὸ ἀγγεῖμα το ὁποῖο ἀποσφραγίσθηκε τὸ 1989 καὶ προετοιμάζονται γιὰ τὸν τάφο — τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου — καὶ ὁ Ἐλιακίμ, ὁ υἱὸς τοῦ Χελκία, εἶναι ὁ Φιλαδελφειακὸς Αντβεντισμὸς ποὺ λαμβάνει τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ θέλει συμβῆ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὅτι θέλω καλέσει τὸν δοῦλόν μου Ἐλιακεὶμ, τὸν υἱὸν τοῦ Χελκίου· καὶ θέλω ἐνδύσει αὐτὸν με τὴν στολὴν σου, καὶ θέλω ἐνισχύσει αὐτὸν με τὴν ζώνην σου, καὶ θέλω ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν σου· καὶ θέλει εἶσθαι πατὴρ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς τὸν οἶκον Ἰούδα. Ἡσαΐας 22:20, 21.

Κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, ὁ σίτος καὶ τὰ ζιζάνια τοῦ Αντβεντισμοῦ διαχωρίζονται, καὶ ἡ ἡγεσία τῆς θριαμβεύουσας ἐκκλησίας δίδεται στὸν Ἐλιακίμ, τὸν υἱὸ τοῦ Χελκία, καὶ τότε ὁ Κύριος

υψώνει την εκκλησία Του ως σημαία, καθώς το μήνυμα του τρίτου αγγέλου διογκώνεται σε δυνατή κραυγή. Ίσως υπήρξα υπερβολικά επαναληπτικός συμπεριλαμβάνοντας τη φράση «τον υιό του Χελκία», ενώ θα μπορούσα απλώς να πω Ελιακίμ. Αλλά μαζί ο πατέρας και το παιδί του αποτελούν σύμβολο του μηνύματος του Ηλία πριν από τις επτά τελευταίες πληγές. Το μήνυμα του Ηλία χρησιμοποιεί τον συμβολισμό των πατέρων και των τέκνων για να παραστήσει το πρώτο (πατέρας) και το τελευταίο (υιός). Αυτή η προφητική σχέση συμβάλλει στα τελικά αινίγματα του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου. Η υπόσχεση προς τον Ελιακίμ, τον υιό του Χελκία, είναι ότι ο Κύριος θα επιθέσει επάνω στον ώμο του το κλειδί του οίκου του Δαβίδ.

Ο «οίκος του Δαβίδ» είναι το μήνυμα του πατέρα και του υιού, στο οποίο αναφέρθηκε ο Ιησούς κατά την τελευταία συνομιλία Του με τους αποστάτες Ιουδαίους. Είναι επίσης το σημείο όπου κλείνει το βιβλίο της Αποκαλύψεως. Ο οίκος του Δαβίδ είχε ένα κλειδί, το οποίο, αν δεν χρησιμοποιείται πουθενά αλλού στις 22 Οκτωβρίου 1844, διότι το μόνο σημείο στις Γραφές που αναφέρεται σε αυτό το κλειδί βρίσκεται στο μήνυμα προς την εκκλησία της Φιλαδελφείας.

Και την κλειδα του οίκου του Δαβιδ θα θέσω επί του ὤμου αυτού· και θα ανοίγη, και ουδείς θα κλείη· και θα κλείη, και ουδείς θα ανοίγη. Ησαΐας 22:22.

Και προς τον άγγελο της εν Φιλαδελφεία εκκλησίας γράψον· Ταύτα λέγει ο άγιος, ο αληθινός, ο έχων την κλειδα του Δαβίδ, ο ανοίγων, και ουδείς κλείει· και κλείων, και ουδείς ανοίγει· Γνωρίζω τα έργα σου· ιδού, έθεσα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην, και ουδείς δύναται να κλείσει αυτήν· διότι έχεις μικράν δύναμιν, και εφύλαξας τον λόγον μου, και δεν ηρνήηθης το όνομά μου. Ιδού, θέλω κάμει εκείνους εκ της συναγωγής του Σατανά, οι οποίοι λέγουσιν ότι είναι Ιουδαίοι, και δεν είναι, αλλά ψεύδονται· ιδού, θέλω κάμει αυτούς να έλθωσι και να προσκυνήσωσιν ενώπιον των ποδών σου, και να γνωρίσωσιν ότι εγώ σε ηγάπησα. Επειδή εφύλαξας τον λόγον της υπομονής μου, και εγώ θέλω σε φυλάξει εκ της ώρας του πειρασμού, ήτις μέλλει να έλθη επί της οικουμένης όλης, διά να δοκιμάση τους κατοικούντας επί της γης. Ιδού, έρχομαι ταχέως· κράτει εκείνο το οποίον έχεις, διά να μη λάβη μηδεις τον στέφανόν σου. Όστις νικά, θέλω κάμει αυτόν στύλον εν τω ναώ του Θεού μου, και δεν θέλει εξέλθει πλέον έξω· και θέλω γράψει επ' αυτόν το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, ήτις καταβαίνει εκ του ουρανού από του Θεού μου· και το νέον μου όνομα. Όστις έχει ους, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα προς τας εκκλησίας. Αποκάλυψις 3:7-12.

Ο Ελιακίμ αντιπροσωπεύει έναν Φιλαδελφιανό κατά το κίνημα των Μιλλεριτών, το οποίο ανοίγει τα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844. Γνωρίζω ότι ήταν ο Χριστός, ο Αρχιερέας μας, ο οποίος άνοιξε εκείνη τη δογματική θύρα, αλλά ο Χριστός έθεσε το κλειδί στον ώμο του Ελιακίμ, του υιού του Χελκίου, και δηλώνει ότι «αυτός θέλει ανοίξει». Έχουμε φθάσει στο σημείο το οποίο επισήμανα στην αρχή αυτού του άρθρου.

Στο βιβλίο του Ησαΐα συναντούμε δεκαοκτώ φορές τη λέξη «φορτίο», αλλά επτά από αυτές τις φορές δηλώνει κάτι που μεταφέρεται επάνω στον ώμο, ενώ ένδεκα φορές δηλώνει προφητεία καταστροφής. Σε μία από αυτές τις δεκαοκτώ περιπτώσεις, η λέξη που σημαίνει προφητεία καταστροφής χρησιμοποιείται ταυτοχρόνως και για να δηλώσει ένα φορτίο που μεταφέρεται επάνω στον ώμο.

Η ιστορία της κοιλάδας της οράσεως αφορά ένα μήνυμα καταδίκης, το οποίο δημιουργεί δύο τάξεις προσκυνητών στην Ιερουσαλήμ. Το προφητικό μήνυμα που προσδιόριζε την έναρξη της κρίσεως παρουσιάστηκε από τον Πατέρα Μίλλερ, και είναι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, το οποίο έληξε όταν έκλεισε η θύρα των Αγίων και άνοιξε τα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το «φορτίο» που ετέθη επί του ώμου του Ουίλλιαμ Μίλλερ, το οποίο είχε λάβει εντολή να μεταφέρει στον κόσμο, ήταν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, μια προφητεία καταδίκης που έληξε στις 22 Οκτωβρίου 1844 με την έλευση του μηνύματος του τρίτου αγγέλου.

«Καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ οἴκου Δαβὶδ θέλω θέσει ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ», και λέγει: «Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ ἦλος ὁ ἔστερεωμένος ἐν τόπῳ βεβαίῳ θέλει μετακινηθῆ, καὶ θέλει κατακοπῆ, καὶ πεσεῖ· καὶ τὸ φορτίον τὸ ἐπ’ αὐτοῦ θέλει ἀποκοπῆ.»

Η λέξη που μεταφράζεται εδώ ως «φορτίο» είναι η λέξη που δηλώνει μια προφητεία ολέθρου, αλλά αυτή η προφητεία ολέθρου δεν είναι η εβραϊκή λέξη που χρησιμοποιεί ο Ησαΐας για να παραστήσει κάτι που φέρεις επάνω στον ώμο σου. Ως λέξη για προφητεία ολέθρου, σημαίνει ότι στον Ελιακίμ, τον υιό του Χελκίου, θα τεθεί επί του ώμου του το κλειδί του Δαβίδ, και το φορτίο που είναι επάνω στον ώμο του είναι προφητεία ολέθρου. Πρόκειται για ένα βαθύ λογοπαίγνιο!

Η αδελφή Γουάιτ λέγει το εξής σχετικά με ένα κλειδί που είναι συνδεδεμένο με τη Βίβλο.

«Σε συνάρτηση με τον Λόγο του Θεού υπάρχει ένα κλειδί που ανοίγει το πολύτιμο θησαυροφυλάκιο, προς ικανοποίηση και ευφροσύνη μας. Αισθάνομαι ευγνώμων για κάθε ακτίνα φωτός. Στο μέλλον, εμπειρίες που τώρα μας είναι πολύ μυστηριώδεις θα εξηγηθούν. Μερικές εμπειρίες ίσως να μη μπορέσουμε ποτέ να τις κατανοήσουμε πλήρως έως ότου το θνητό τούτο ενδυθεί αθανασία.» Manuscript Releases, τόμος 17, 261.

Οι εναρκτήριες παρατηρήσεις του Μίλλερ σχετικά με το όνειρό του λένουν το εξής.

«Ονειρεύθηκα ότι ο Θεός, διά μιας αοράτου χειρός, μου έστειλε ένα περίτεχνα κατασκευασμένο κιβώτιο, μήκους περίπου δέκα ιντσών και έξι επί έξι, κατασκευασμένο από έβενο και μαργαριτάρια, με επιδέξια ένθετη διακόσμηση. Στο κιβώτιο ήταν προσαρτημένο ένα κλειδί. Αμέσως πήρα το κλειδί και άνοιξα το κιβώτιο, όταν, προς θαυμασμό και έκπληξή μου, το βρήκα γεμάτο με κάθε λογής και μεγέθους κοσμήματα, διαμάντια, πολύτιμους λίθους, και νομίσματα χρυσά και αργυρά κάθε διαστάσεως και αξίας, όμορφα τακτοποιημένα το καθένα στη θέση του μέσα στο κιβώτιο· και έτσι τακτοποιημένα αντανακλούσαν φως και δόξα, που εξισωνόταν μόνον με τον ήλιο.» Early Writings, 81.

Στις υποσημειώσεις του όνειρου από τον James White, λέγει τοῦτο περὶ τοῦ κλειδιοῦ.

Το «κλειδί που ήταν προσαρτημένο» ήταν ο τρόπος με τον οποίο ερμήνευε τον προφητικό Λόγο—συγκρίνοντας Γραφή με Γραφή—η Βίβλος ως ο ίδιος ο ερμηνευτής της. Με αυτό το κλειδί ο αδελφός Μίλλερ άνοιξε την «κασέλα», ή τη μεγάλη αλήθεια της παρουσίας προς τον κόσμο. James White.

Ο Ιάκωβος Γουάιτ σχολίασε αυτό το όνειρο και, πράττοντας τούτο, έγραψε μία εισαγωγή. Είναι υψίστης σημασίας να αναγνωρισθεί ότι ο Μίλλερ είδε το όνειρό του και το δημοσίευσε το 1847, τουλάχιστον δύο έτη μετά τη Μεγάλη Απογοήτευση, όταν οι άλλοτε ενωμένοι Μίλλερικοί

Αντβεντιστές είχαν διασκορπισθεί. Ο Μίλλερ είχε αποχωρισθεί από το κίνημα, και το «μικρό ποίμνιο» που ήταν «διασκορπισμένο στο εξωτερικό» εξακολουθούσε ακόμη να υποφέρει από την απογοήτευση. Το όνειρο του Μίλλερ αναφερόταν στην κατάσταση αυτή, και ο Ιάκωβος Γουάιτ το σχολίασε, ενώ η Έλλεν Γουάιτ αναφέρθηκε σε αυτό με απολύτως θετικό τρόπο. Ο Ιάκωβος Γουάιτ έγραψε μία εισαγωγή στο όνειρό του, συμπεριέλαβε το όνειρό του και κατόπιν πρόσθεσε μερικές υποσημειώσεις. Η εισαγωγή του, το όνειρο και οι υποσημειώσεις θα παρατεθούν στο τέλος αυτού του άρθρου για όσους χρειάζονται πρόσβαση στις πληροφορίες αυτές.

Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα αποτελεί απεικόνιση της αρχής και του τέλους του Αντβεντισμού. Και στις δύο ιστορικές περιόδους υπήρξε και θα υπάρξει ένας διαχωρισμός που έλαβε χώρα στις 22 Οκτωβρίου 1844 και κατόπιν εκ νέου κατά τον νόμο της Κυριακής. Ο διαχωρισμός και στις δύο περιπτώσεις, στην αρχή και στο τέλος, αποτελεί εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων. Η Αδελφή Ουάιτ μάς πληροφορεί ότι οι μωρές παρθένοι είναι Λαοδικείς. Ο Σεβνά αντιπροσωπεύει τους Λαοδικείς Αντβεντιστές στην αρχή και στο τέλος του Αντβεντισμού. Ο Ελιακίμ, ο υιός του Χελκία, αντιπροσωπεύει τους Φιλαδελφείς Αντβεντιστές.

Αλλά ο Χελκίας αντιπροσωπεύει επίσης τον πατέρα του Αντβεντισμού, διότι «θα είναι πατέρας στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ και στον οίκο του Ιούδα». Ο William Miller αποκαλείτο με σεβασμό «Πατέρας Miller». Στον ώμο του Miller είχε τεθεί «το κλειδί του Δαβίδ», το οποίο αντιπροσωπεύει τη μέθοδό του στη μελέτη των Γραφών, «γραμμή επί γραμμή».

Το κιβώτιο ήταν η Αγία Γραφή, και αυτός χρησιμοποίησε το «κλειδί του Δαβίδ», το οποίο αντιπροσώπευε τους κανόνες της προφητικής ερμηνείας που εφάρμοσε για να ανοίξει τις αλήθειες του πρώτου αγγέλου. Εκείνοι οι κανόνες (το κλειδί του Δαβίδ) και η προφητεία του περί καταστροφής (το φορτίο), η οποία έγινε κατανοητή με το κλειδί του Δαβίδ, κρεμάστηκαν «ως ήλος εν τόπω ασφαλεί» στο αγιαστήριο. Ο «ήλος» ήταν η ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 1844. Η λέξη «ήλος» σημαίνει περόνη, καρφί ή πάσσαλο, και αντιπροσωπεύει ένα ορόσημο. Το «φορτίο», δηλαδή η προφητεία περί καταστροφής που είχε κρεμαστεί επάνω σε εκείνον τον ήλο, ήταν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, και εκείνο το μήνυμα έφθασε στο τέλος του στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν η προφητεία περί καταστροφής είχε εκπληρωθεί και αφαιρέθηκε, αποκόπηκε και έπεσε. Αφαιρέθηκε, διότι το προφητικό μήνυμα περί καταστροφής είχε πλέον καταστεί παρελθόν, και τότε ο ήλος έπρεπε να μετακινηθεί στα Άγια των Αγίων, όπου άλλο φορτίο περί καταστροφής θα κρεμιόταν επάνω του.

Η προφητεία του Μίλλερ περί ολέθρου, η οποία, σύμφωνα με τους προφητικούς κανόνες που παριστάνονται ως «το κλειδί του Δαβίδ», είχε γίνει κατανοητή, θα έθετε έναν ήλο στον άγιο τόπο, ο οποίος θα κρατούσε όλη τη δόξα του οίκου του πατέρα του. Η λέξη «δόξα» στο χωρίο σημαίνει βάρος. Εκείνο που βαστάζει το βάρος ενός οίκου είναι το θεμέλιο του οίκου. Το θεμελιώδες έργο του Μίλλερ βαστάζει το βάρος όλου του πρόσθετου φωτός του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου, που παριστάνεται από τους «εκγόνους και την έκβασιν». Βαστάζει το βάρος όλων των διαφόρων σκευών του ναού. Και το θεμέλιο τέθηκε για έναν ναό, ώστε να τοποθετηθεί ένδοξος θρόνος.

Ο Ελιακίμ, ο υιός του Χελκία, αντιπροσωπεύει την εκκλησία της Φιλαδελφείας. Το όνομα Ελιακίμ σημαίνει ο Θεός της ανύψωσης, διότι ο Ελιακίμ, ο πατέρας της Ιερουσαλήμ, αντιπροσωπεύει τον

Ουίλλιαμ Μίλλερ, τον οποίον ο Θεός χρησιμοποίησε για να ανυψώσει τα θεμέλια του εκλεκτού λαού της διαθήκης του Θεού. Είναι υιός του Χελκία, όνομα το οποίο παράγεται από δύο λέξεις, από τις οποίες η δεύτερη είναι ο Θεός και η πρώτη σημαίνει «ομαλότητα», όπως στην ομαλότητα του λόγου. Ο Χελκίας αντιπροσωπεύει τον Λόγο ή τη φωνή του Θεού, και ο υιός του αντιπροσωπεύει την ανύψωση του ναού.

Στο τέλος του Αντβεντισμού πρέπει να υπάρξει μια προφητεία ολέθρου, και εκείνη η προφητεία είναι ο τρίτος άγγελος της Αποκάλυψης δεκατέσσερα. Πρέπει να υπάρξει ένα κλειδί στο τέλος, το οποίο προτυπώθηκε από το κλειδί του Μίλλερ. Το «κλειδί» στις ημέρες μας βασίζεται στην επανάληψη της ιστορίας, και ιδίως στον κανόνα της πρώτης μνείας, ο οποίος περιλαμβάνει ή αποτελεί την αρχή που αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο τον Χριστό ως το Άλφα και το Ωμέγα. Πρέπει να υπάρξει ένας υιός του Μίλλερ. Ο Μίλλερ, λοιπόν, ως πατέρας, γίνεται ο Χελκίας, ο Λόγος του Κυρίου, και ο υιός του Μίλλερ είναι ο Ελιακίμ, που σημαίνει ο Θεός της εγέρσεως. Ο πατέρας Μίλλερ ήγειρε τον ναό, και ο υιός του Μίλλερ προσδιορίζει πότε η Λαοδικεία και η Φιλαδέλφεια χωρίζονται και οι Φιλαδελφείς εγείρονται ως σημείο. Πρέπει να υπάρξει ένας ήλος που είναι στερεωμένος, όχι όμως στον άγιο τόπο όπως στην ιστορία του Μίλλερ, αλλά στα Άγια των Αγίων. Εκείνος ο ήλος και το φορτίο που κρεμάται επ' αυτού θα αποκοπούν στο τέλος του μηνύματος του τρίτου αγγέλου, όπως συνέβη στο τέλος του μηνύματος του πρώτου αγγέλου. Όταν ο Μιχαήλ εγερθεί και η ανθρώπινη δοκιμασία κλείσει, η προφητεία του ολέθρου θα είναι σε παρελθόντα χρόνο, απομακρυσμένη, αποκομμένη και πεσμένη.

Ο διαχωρισμός ή η διασπορά μετά την πάροδο του χρόνου το 1844 θα επαναληφθεί κατά τον νόμο της Κυριακής. Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο του Ησαΐα αποτελεί απεικόνιση των περιστάσεων που οδηγούν στον διαχωρισμό των Λαοδικέων Αντβεντιστών από τους Φιλαδελφείς Αντβεντιστές, ο οποίος λαμβάνει χώρα κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής.

Και προς τον άγγελο της εκκλησίας των Λαοδικέων γράψον· Αυτά λέγει ο Αμήν, ο μάρτυς ο πιστός και αληθινός, η αρχή της κτίσεως του Θεού· Γνωρίζω τα έργα σου, ότι ούτε ψυχρός είσαι ούτε θερμός· είτε να ήσουν ψυχρός ή θερμός. Ούτως, επειδή είσαι χλιαρός, και ούτε ψυχρός ούτε θερμός, μέλλω να σε εξεμέσω εκ του στόματός μου. Επειδή λέγεις· Είμαι πλούσιος, και επλούτησα, και δεν έχω χρείαν ουδενός· και δεν γνωρίζεις ότι εσύ είσαι ο ταλαίπωρος, και ελεεινός, και πτωχός, και τυφλός, και γυμνός· σε συμβουλεύω να αγοράσεις από εμένα χρυσίον δεδοκιμασμένον εν πυρί, διά να πλουτήσεις· και ιμάτια λευκά, διά να ενδυθείς, και να μη φανερωθεί η αισχύνη της γυμνότητός σου· και να χρίσεις τους οφθαλμούς σου με κολλύριον, διά να βλέπεις. Όσους εγώ αγαπώ, ελέγχω και παιδεύω· ζήλευε λοιπόν, και μετανόησε. Ιδού, ίσταμαι εις την θύραν, και κρούω· εάν τις ακούσει την φωνήν μου, και ανοίξει την θύραν, θα εισέλθω προς αυτόν, και θα δειπνήσω μετ' αυτού, και αυτός μετ' εμού. Εις όποιον νικά, θα δώσω να καθίσει μετ' εμού εις τον θρόνον μου, καθώς και εγώ ενίκησα, και εκάθισα μετά του Πατρός μου εις τον θρόνον αυτού. Όστις έχει ους, ας ακούσει τι λέγει το Πνεύμα προς τας εκκλησίας. Αποκάλυψις 3:7-22.

Μετά την εισαγωγή στο όνειρο, ο James White παραθέτει κατόπιν το όνειρο με υποσημειώσεις. Δεν έχω κανένα πρόβλημα με την εφαρμογή που κάνει ο James White στο όνειρο του Miller, παρά το γεγονός ότι έχουμε δημοσιεύσει επανειλημμένως μια ερμηνεία του ονείρου του η οποία

διαφέρει κάπως από εκείνη του James White. Η βασική προσέγγιση του James White, η οποία διαφέρει από ό,τι έχουμε δημοσιεύσει, είναι ότι τοποθετεί τα «κοσμήματα» στο πλαίσιο του λαού του Θεού, ενώ εμείς κατανοούμε ότι τα κοσμήματα είναι προφητικές αλήθειες. Δεν υπάρχει καμία αντίφαση, διότι ο άνθρωπος αντανακλά εκείνο που πιστεύει, και η διασπορά των κοσμημάτων μετά τη Μεγάλη Απογοήτευση προτυπώνει τη διασπορά του λαού του Θεού ΠΡΙΝ από τον νόμο της Κυριακής. Αλλά το γεγονός αυτό προορίζεται για μελλοντική μελέτη.

Η εισαγωγή του James White στο Όνειρο του William Miller

«Το ακόλουθο όνειρο δημοσιεύθηκε στον Advent Herald πριν από περισσότερο από δύο έτη. Τότε είδα ότι αυτό χάρασσε με σαφήνεια την παρελθούσα εμπειρία μας σχετικά με τη δεύτερη παρουσία, και ότι ο Θεός έδωσε το όνειρο προς όφελος του διεσκορπισμένου ποιμνίου.

«Μεταξύ των σημείων της εγγύς προσεγγίσεως της μεγάλης και φοβερής ημέρας του Κυρίου, ο Θεός έχει θέσει τα όνειρα. Βλέπε Ιωήλ 2:28–31· Πράξεις 2:17–20. Τα όνειρα δύνανται να έρχονται με τρεις τρόπους· πρώτον, “από το πλήθος των ασχολιών”. Βλέπε Εκκλησιαστής 5:3. Δεύτερον, εκείνοι που τελούν υπό το μιαιρό πνεύμα και την πλάνη του Σατανά δύνανται να έχουν όνειρα διά της επιρροής του. Βλέπε Δευτερονόμιο 8:1–5· Ιερεμίας 23:25–28· 27:9· 29:8· Ζαχαρίας 10:2· Ιούδας 8. Και τρίτον, ο Θεός πάντοτε δίδασκε, και ακόμη διδάσκει, τον λαό του περισσότερο ή λιγότερο διά των ονείρων, τα οποία έρχονται μέσω της ενέργειας των αγγέλων και του Αγίου Πνεύματος. Εκείνοι που στέκονται μέσα στο καθαρό φως της αληθείας θα γνωρίζουν τότε ο Θεός τούς δίδει ένα όνειρο· και αυτοί δεν θα πλανηθούν ούτε θα παρασυρθούν από ψευδή όνειρα.»

«Και είπε· Ακούσατε τώρα τους λόγους μου· αν υπάρχει μεταξύ σας προφήτης, εγώ, ο Κύριος, θα γνωρίσω τον εαυτό μου σ’ αυτόν με όραμα και θα μιλήσω προς αυτόν με όνειρο». Αριθμοί 12:5.

«Εΐπεν ο Ιακώβ· “Ο άγγελος του Κυρίου ελάλησε προς εμέ εν ονείρω.”» Γένεσις 31:2. «Και ο Θεός ήλθε προς τον Λάβαν τον Σύρον ενυπνίως κατά την νύκτα.» Γένεσις 31:24. Αναγνώσατε τα ενύπνια του Ιωσήφ, εις Γένεσιν 37:5–9, και έπειτα την ενδιαφέρουσα διήγησιν της εκκληρώσεώς των εν Αιγύπτω.

«Στη Γαβαών ο Κύριος φάνηκε στον Σολομώντα σε όνειρο τη νύκτα.» Α΄ Βασιλέων 3:5. Η μεγάλη και σπουδαία εικόνα του δευτέρου κεφαλαίου του Δανιήλ δόθηκε επίσης σε όνειρο, καθώς και τα τέσσερα θηρία κτλ. του εβδόμου κεφαλαίου. Όταν ο Ηρώδης επιζήτησε να εξολοθρεύσει το θείο Βρέφος, ο Ιωσήφ προειδοποιήθηκε σε όνειρο να φύγει στην Αίγυπτο. Ματθαίος 2:13.

«Και έν ταϊς έσχάταις ήμέραις, λέγει ό Θεός, θέλω έκχέει από τοῦ Πνεύματός μου επί πᾶσαν σάρκα· και οι υιοί σας και αί θυγατέρες σας θέλουσι προφητεύσει, και οι νεανίσκοι σας θέλουσι ιδεί όράσεις, και οι πρεσβύτεροί σας θέλουσι ένυπνιασθῆ ένύπνια.» Πράξεις 2:17.

«Το χάρισμα της προφητείας, δια ονείρων και οράσεων, είναι εδώ καρπός του Αγίου Πνεύματος, και κατά τις έσχατες ήμέρες πρόκειται να εκδηλωθῆ επαρκώς ώστε να συνιστά σημείο. Είναι ένα από τα χαρίσματα της εκκλησίας του ευαγγελίου.

«Καὶ ἔδωκεν ἄλλους μὲν ἀποστόλους, ἄλλους δὲ ΠΡΟΦΗΤΕΣ, ἄλλους δὲ εὐαγγελιστάς, ἄλλους δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους· πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, διὰ τὸ ἔργον τῆς διακονίας, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.» Ἐφεσίους 4:11, 12.

«Καὶ ἄλλους μὲν ἔθεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον ΠΡΟΦΗΤΑΣ, κτλ.» Α΄ Κορινθίους 7:28.

«Μὴ ἐξουθενεῖτε προφητείας.» Α΄ Θεσσαλονικεῖς 5:20. Βλ. ἐπίσης Πράξεις 13:1· 21:9· Ρωμαίους 12:6· Α΄ Κορινθίους 14:1, 24, 39. Οἱ προφῆτες ἢ οἱ προφητεῖες εἶναι πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· καὶ δὲν μπορεῖ νὰ προσκομισθεῖ καμία ἀπόδειξη ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παύσουν πρὸ τοῦ παύσουν οἱ εὐαγγελιστές, οἱ ποιμένες καὶ οἱ διδάσκαλοι. Ἀλλά, λέγει ὁ ἀντιλέγων, «Υπήρξαν τόσα πολλὰ ψευδῆ ὁράματα καὶ ἐνύπνια, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σε τίποτε ἀπὸ αὐτά.» Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Σατανὰς ἔχει τὸ παραχάραγμα του. Πάντοτε εἶχε ψευδοπροφῆτες, καὶ βεβαίως μποροῦμε νὰ τοὺς ἀναμένουμε καὶ τώρα, σὲ αὐτὴν τὴν τελευταία του ὥρα πλάνης καὶ θριάμβου. Ὅσοι ἀπορρίπτουν τέτοιες ἰδιαίτερες ἀποκαλύψεις ἐπειδὴ ὑπάρχει τὸ παραχάραγμα, μποροῦν μὲ τὴν ἴδια λογικὴ νὰ προχωρήσουν λίγο ἀκόμη καὶ νὰ ἀρνηθοῦν ὅτι ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε ποτὲ τὸν εαυτό Του στὸν ἄνθρωπο μὲ ἐνύπνιο ἢ μὲ ὄραμα, διότι τὸ παραχάραγμα ὑπῆρχε πάντοτε.

«Τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ὁράματα εἶναι τὸ μέσον μὲσω τοῦ οὐοίου ὁ Θεὸς ἔχει ἀποκαλυφθεῖ στὸν ἄνθρωπο. Διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ ἐλάλησε πρὸς τοὺς προφῆτες· ἔχει θέσει τὸ χάρισμα τῆς προφητείας μεταξύ τῶν χαρισμάτων τῆς ἐκκλησίας τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἔχει κατατάζει τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ὁράματα μεταξύ τῶν λοιπῶν σημείων τῶν “ΕΣΧΑΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ”. Ἀμήν.

«Σκοπὸς μου στὶς ἀνωτέρω παρατηρήσεις ὑπῆρξε νὰ ἄρω τὶς ἀντιρρήσεις κατὰ τρόπο σύμφωνο μὲ τὶς Γραφές καὶ νὰ προετοιμάσω τὸν νοῦ τοῦ ἀναγνώστη γιὰ τὰ ἀκόλουθα». James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

Το Δεύτερο Ὄνειρο τοῦ William Miller

«Ὀνειρεύτηκα ὅτι ὁ Θεὸς, διὰ ἀοράτου χειρός, μου ἔστειλε ἓνα περίτεχνα κατασκευασμένο κιβώτιο, μήκους περίπου δέκα Ἴντσών καὶ πλάτους ἕξι ἐπὶ ἕξι, κατασκευασμένο ἀπὸ ἔβενο καὶ μαργαριτάρια, μὲ περίτεχνη ἐνθεση. Στὸ κιβώτιο ἦταν προσαρτημένο ἓνα κλειδί. Ἀμέσως πήρα τὸ κλειδί καὶ ἀνοίξα τὸ κιβώτιο, ὁπότε, πρὸς θαυμασμό καὶ ἐκπληξή μου, τὸ βρήκα γεμάτο μὲ παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους κοσμήματα, διαμάντια, πολύτιμους λίθους, καθὼς καὶ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νομίσματα κάθε διαστάσεως καὶ ἀξίας, ὁμορφα τακτοποιημένα τὸ καθένα στὴ θέση τοῦ μέσα στὸ κιβώτιο· καὶ ἔτσι διατεταγμένα ἀντανεκλούσαν ἓνα φῶς καὶ μὴ δόξα ποὺ ἐξισώνονταν μόνο μὲ τὸν ἥλιο.»

«Σκέφθηκα ὅτι δὲν ἦταν καθήκον μου νὰ ἀπολαμβάνω μόνος μου αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ θεά, μολονότι ἡ καρδιά μου ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγαλλίαση γιὰ τὴ λαμπρότητα, τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν ἀξία τοῦ περιεχομένου τῆς. Γι’ αὐτὸ τὴν τοποθέτησα ἐπάνω σὲ ἓνα κεντρικὸ τραπέζι στὸ δωμάτιό μου καὶ ἔδωσα γνωστοποίηση ὅτι ὅλοι ὅσοι τὸ ἐπιθυμοῦσαν μποροῦσαν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ δουν τὸ πλέον ἐνδοξο καὶ λαμπρὸ θέαμα ποὺ εἶχε ποτὲ ἀντικρίσει ἄνθρωπος σὲ αὐτὴ τὴ ζωή.

«Οι άνθρωποι άρχισαν να εισέρχονται, αρχικώς ολίγοι τον αριθμόν, αλλά αυξανόμενοι έως ότου έγιναν πλήθος. Όταν πρωτοκοίταζαν μέσα στο κιβώτιο, θαύμαζαν και ανεβόων από χαρά. Όταν όμως οι θεαταί πλήθυναν, όλοι άρχιζαν να αναστατώνουν τα κοσμήματα, βγάζοντάς τα από το κιβώτιο και σκορπίζοντάς τα επάνω εις την τράπεζαν. Άρχισα να σκέπτομαι ότι ο ιδιοκτήτης θα εξήτει πάλιν από την χείρα μου το κιβώτιο και τα κοσμήματα· και εάν επέτρεπα να διασκορπισθούν, ουδέποτε θα ηδυνάμην να τα τοποθετήσω και πάλιν εις τας θέσεις των μέσα στο κιβώτιο, όπως ήσαν προηγουμένως· και αισθανόμουν ότι δεν θα ηδυνάμην ποτέ να ανταποκριθώ εις την ευθύνην, διότι θα ήτο τεραστία. Τότε άρχισα να ικετεύω τους ανθρώπους να μη τα εγγίζουν, ούτε να τα βγάζουν από το κιβώτιο· αλλ' όσον περισσότερο ικέτευα, τόσο περισσότερο τα διεσκόρπιζαν· και τώρα εφάινετο να τα διασκορπίζουν σε όλον τον χώρον, εις το δάπεδον και επάνω εις κάθε έπιπλον του δωματίου.»

Κατόπιν είδα ότι, ανάμεσα στα γνήσια πετράδια και στα νομίσματα, είχαν διασκορπίσει αμέτρητη ποσότητα από νόθα πετράδια και κίβδηλα νομίσματα. Εξοργίσθηκα βαθύτατα για την ποταπή διαγωγή τους και την αχαριστία τους, και τους επέπληξα και τους ονειδισα γι' αυτό· αλλά όσο περισσότερο τους επέπληττα, τόσο περισσότερο διασκόρπιζαν τα νόθα πετράδια και τα κίβδηλα νομίσματα ανάμεσα στα γνήσια.

«Τότε αγανάκτησα μέσα στην ψυχική μου φύση και άρχισα να χρησιμοποιώ σωματική βία για να τους εξωθήσω έξω από το δωμάτιο· αλλά ενώ έβγαζα έξω έναν, τρεις ακόμη έμπαιναν και έφερναν μέσα χώμα και ροκανίδια και άμμο και κάθε λογής απορρίμματα, ώσπου σκέπασαν όλα τα αληθινά κοσμήματα, τα διαμάντια και τα νομίσματα, τα οποία αποκλείσθησαν τελείως από την όραση. Έσχισαν επίσης το κιβώτιό μου σε κομμάτια και το διασκόρπισαν ανάμεσα στα απορρίμματα. Νόμιζα ότι κανείς άνθρωπος δεν έδινε σημασία στη λύπη μου ούτε στην αγανάκτησή μου. Αποθαρρύνθηκα τελείως και έχασα κάθε θάρρος, και κάθισα και έκλαψα.»

«Ενώ έτσι έκλαιγα και πενθούσα για τη μεγάλη μου απώλεια και ευθύνη, ενθυμήθηκα τον Θεό και προσευχήθηκα θερμά να μου στείλει βοήθεια. Αμέσως η θύρα άνοιξε, και ένας άνδρας εισήλθε στο δωμάτιο, οπότε όλοι οι άνθρωποι εξήλθαν από αυτό· και εκείνος, κρατώντας στο χέρι του μια βούρτσα για τη σκόνη, άνοιξε τα παράθυρα και άρχισε να απομακρύνει με τη βούρτσα από το δωμάτιο τη σκόνη και τα απορρίμματα.»

«Του φώναξα να απέχει, διότι υπήρχαν μερικά πολύτιμα πετράδια σκορπισμένα ανάμεσα στα ερείπια.

Μου είπε «να μη φοβούμαι», διότι θα «τους φρόντιζε».

«Τότε, ενώ αυτός απομάκρυνε με τη σκούπα το χώμα και τα απορρίμματα, τα ψεύτικα κοσμήματα και τα κίβδηλα νομίσματα, όλα σηκώθηκαν και βγήκαν από το παράθυρο σαν νέφος, και ο άνεμος τα παρέσυρε μακριά. Μέσα στην αναστάτωση έκλεισα για μια στιγμή τα μάτια μου· όταν τα άνοιξα, τα απορρίμματα είχαν όλα εξαφανιστεί. Τα πολύτιμα πετράδια, τα διαμάντια, τα χρυσά και ασημένια νομίσματα, κείτονταν σκορπισμένα με αφθονία σε όλο το δωμάτιο.»

«Έπειτα έθεσε επάνω εις την τράπεζαν μίαν κιβωτόν, πολὺ μεγαλυτέραν και ώραιότεραν από την προτέραν, καὶ συνήγαγε τοὺς πολυτίμους λίθους, τοὺς διαμάντας, τὰ νομίσματα, κατὰ δραξιάς, καὶ τὰ ἔρριπτεν εις τὴν κιβωτόν, ἕως ὅτου δὲν ἀπέμεινεν οὐδὲ ἓν, μολονότι μερικοὶ

ἀπὸ τοὺς διαμάντας δὲν ἦσαν μεγαλύτεροι ἀπὸ τὴν αἰχμὴν μιᾶς καρφίτσας.»

«Κατόπιν με κάλεσε νὰ “ἔλθω καὶ νὰ δω”.»

«Κοίταξα μέσα στο κιβώτιο, ἀλλὰ τὰ μάτια μου εκθαμβώθηκαν ἀπὸ τὸ θέαμα. Ἐλαμπαν με δόξα δεκαπλάσια ἀπὸ τὴν προηγούμενὴ τους. Νόμισα ὅτι εἶχαν τριφτεῖ στὴν ἄμμο ἀπὸ τὰ πόδια ἐκείνων τῶν ἀσεβῶν προσώπων ποὺ τὰ εἶχαν σκορπίσει καὶ καταπατήσει στὸ χῶμα. Ἦταν τοποθετημένα μέσα στο κιβώτιο με ωραία τάξη, τὸ καθένα στὴ θέση του, χωρὶς νὰ φαίνεται κανένας κόπος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὰ ἐρίζε μέσα. Αναφώνησα ἀπὸ καθαρὴ χαρὰ, καὶ ἐκείνη ἡ αναφώνηση με ξύπνησε.» Early Writings, 81–83.

Οἱ Ὑποσημειώσεις τοῦ James White

Τὸ «κιβώτιο» ἀντιπροσωπεύει τὶς μεγάλες ἀλήθειες τῆς Βίβλου, σχετικὰ με τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖες δόθηκαν στὸν Ἀδελφὸ Μίλλερ γιὰ νὰ τὶς δημοσιεύσει στὸν κόσμο.

Τὸ «επισυναπτόμενο κλειδί» ἦταν ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο ἐρμήνευε τὸν προφητικὸ Λόγο—συγκρίνοντας Γραφὴ με Γραφὴ—με τὴν Ἁγία Γραφὴ ὡς τὸν ἴδιο τῆς τὸν ἐρμηνευτή. Με αὐτὸ τὸ κλειδί ὁ ἀδελφὸς Μίλλερ ἀνοίξε τὸ «κιβώτιο», δηλαδὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια τῆς παρουσίας πρὸς τὸν κόσμο.

«Ὁ λαὸς ἀρχισε νὰ προσέρχεται, στὴν ἀρχὴ ὀλιγάριθμος, ἀλλὰ αὐξανόμενος ἕως ὅτου ἔγινε πλῆθος.” Ὅταν τὸ δόγμα τῆς παρουσίας ἐκηρύχθη γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ Μίλλερ καὶ ἀπὸ ἐλάχιστους ἀκόμη ἄλλους, εἶχε πολὺ μικρὴ ἐπίδραση, καὶ πάρα πολὺ λίγοι ἀφυπνίσθηκαν ἀπὸ αὐτό· ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1840 ἕως τὸ 1844, ὅπου κι ἀν ἐκηρύσσεται, ολόκληρη ἡ κοινότητα ἐγειρόταν.»

Τὰ «κοσμήματα, διαμάντια, κτλ.» «παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους», τόσο «ωραία τακτοποιημένα τὸ καθένα στὴ θέση του μέσα στο κιβώτιο», παριστοῦν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, [Μαλαχίας 3:17,] ἀπὸ ὅλες τὶς ἐκκλησίες καὶ ἀπὸ σχεδὸν κάθε τάξη καὶ περίσταση τοῦ βίου, τὰ ὁποῖα δέχθηκαν τὴν πίστη τῆς παρουσίας καὶ εθεάθησαν νὰ λαμβάνουν θαρραλέα στάση στὶς διάφορες θέσεις τοὺς ὑπὲρ τῆς ἁγίας υποθέσεως τῆς ἀληθείας. Ἐνῶ προχωροῦσαν με αὐτὴ τὴν τάξη, ἕκαστος ἐπιμελούμενος τὸ δικό του καθήκον καὶ περιπατώντας ταπεινὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, «αντανακλούσαν φῶς καὶ δόξα» πρὸς τὸν κόσμο, ὅμοια μόνον με ἐκείνη τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἀποστόλων. Τὸ μήνυμα, [Ἀποκάλυψη 14:6, 7] ἐκινεῖτο, οὕτως εἰπεῖν, ἐπάνω στὶς πτέρυγες τοῦ ἀνέμου, καὶ ἡ πρόσκληση, «Ἐλθετε, ἐπειδὴ πάντα εἶναι ἤδη ἔτοιμα», [Λουκᾶς 14:17.] ἐξήρχετο με δύναμη καὶ ἀποτελεσμα.

«Ὅταν ὁ ἰπτάμενος ἄγγελος [Ἀποκάλυψις 14:6, 7.] ἀρχισε πρῶτα νὰ κηρύττει τὸ αἰῶνιο εὐαγγέλιο, “Φοβήθητε τὸν Θεὸν καὶ δότε εἰς αὐτὸν δόξαν· διότι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ”, πολλοὶ ἀνεβόησαν ἀπὸ χαρὰ ἐν ὄψει τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως, οἱ ὁποῖοι κατόπιν ἀντιτάχθηκαν καὶ χλεύασαν, καὶ περιγέλασαν τὴν ἀλήθεια ποὺ λίγο πρωτύτερα τοὺς εἶχε γεμίσει με χαρὰ. Αὐτοὶ ἐτάραζαν καὶ διεσκόρπισαν τὰ κοσμήματα. Αὐτὸ μας φέρει στὸ φθινόπωρο τοῦ 1844, ὅταν ἀρχισε ὁ καιρὸς τοῦ διασκορπισμοῦ. Σημειώσατε τούτο: ἐκεῖνοι ποὺ κάποτε “ἀνεβόησαν ἀπὸ χαρὰ” ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐτάραζαν καὶ διεσκόρπισαν τὰ κοσμήματα. Καὶ κανεὶς δὲν διεσκόρπισε τόσο

αποτελεσματικά το ποίμνιο και δεν το έσυρε στην πλάνη από το 1844 και εντεύθεν, όσο εκείνοι που κάποτε εκήρυτταν την αλήθεια και εχάρησαν εν αυτή, αλλά έκτοτε ηρνήθησαν το έργο του Θεού και την εκπλήρωσιν της προφητείας εις την παρελθούσαν εμπειρίαν της προσδοκίας της ελεύσεώς μας.»

«Η μαρτυρία του αδελφού Μίλλερ, επί αρκετούς μήνες μετά την Κραυγή του Μεσονυκτίου, στον έβδομο μήνα του 1844, ήταν ότι η θύρα είχε κλείσει, και ότι το κίνημα της παρουσίας ήταν εκπλήρωση προφητείας, και ότι είχαμε ορθώς κηρύξει τον χρόνο. Τότε προέτρεψε τους αδελφούς του, μέσω του Advent Herald, να κρατούν σταθερά, να είναι υπομονετικοί και να μη γογγύζουν ο ένας εναντίον του άλλου· και ο Θεός σύντομα θα τους δικαίωσε για το κήρυγμα του χρόνου. Κατ’ αυτόν τον τρόπο ικέτευε για τα κοσμήματα, ενώ αισθανόταν την “υπευθυνότητά” του γι’ αυτά, και ότι “θα ήταν τεράστια”..»

Τα «νόθα κοσμήματα και τα κίβδηλα νομίσματα» που ήταν διασκορπισμένα ανάμεσα στα γνήσια, παριστούν σαφώς ψευδομεταστραφέντες, ή «τέκνα αλλότρια», [Ωσηέ 5:7,] αφότου έκλεισε η θύρα το 1844.

Το δεύτερο «κιβώτιο πολύ μεγαλύτερο και ωραιότερο από το προηγούμενο», μέσα στο οποίο συγκεντρώθηκαν τα διασκορπισμένα «κοσμήματα», «διαμάντια» και «νομίσματα», αντιπροσωπεύει το ευρύ πεδίο της ζώσας παρούσας αλήθειας, μέσα στο οποίο θα συναχθεί το διασκορπισμένο ποίμνιο, δηλαδή οι 144.000, όλοι τους έχοντας τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Ούτε ένα από τα πολύτιμα διαμάντια δεν θα αφηθεί στο σκοτάδι. Μολονότι μερικά είναι «όχι μεγαλύτερα από την άκρη μιας καρφίτσας», δεν θα παραβλεφθούν ούτε θα αφηθούν έξω κατά την ημέρα αυτή, όταν ο Θεός συναθροίζει τα κοσμήματά του. [Μαλαχίας 3:16–18.] Μπορεί να στείλει τους αγγέλους του και να τους επισπεύσει να τους βγάλουν έξω, καθώς έβγαλε τον Λωτ έξω από τα Σόδομα. «Σύντομο έργο θα κάμει ο Κύριος επάνω στη γη». «Θα το συντέμει εν δικαιοσύνη». Βλέπε Ρωμαίους 9:28.

«Το “χώμα και τα ροκανίδια, η άμμος και κάθε είδους απορρίμματα” αντιπροσωπεύουν τις διάφορες και πολυάριθμες πλάνες που έχουν εισαχθεί μεταξύ των πιστών της δευτέρας παρουσίας από το φθινόπωρο του 1844. Εδώ θα επισημάνω μερικές από αυτές.»

«1. Η στάση που ορισμένοι από τους “ποιμένες” έλαβαν αυθαδώς αμέσως μετά την εκφώνηση της Κραυγής του Μεσονυκτίου, ότι η επίσημη, καταλυτική δύναμη του Αγίου Πνεύματος που συνόδευε το κίνημα του εβδόμου μηνός ήταν μια μεσμερική επιρροή. Ο George Storrs ήταν μεταξύ των πρώτων που έλαβαν αυτή τη στάση. Βλέπε τα γραπτά του στο τελευταίο μέρος του 1844, στην εφημερίδα Midnight Cry, που τότε εκδιδόταν στην πόλη της Νέας Υόρκης. Ο J. V. Himes, στη Διάσκεψη του Albany την άνοιξη του 1845, είπε ότι το κίνημα του εβδόμου μηνός παρήγαγε μεσμερισμό βάθους επτά ποδών. Αυτό μου το είπε κάποιος που ήταν παρών και άκουσε την παρατήρηση. Άλλοι που έλαβαν ενεργό μέρος στην κραυγή του εβδόμου μηνός έκτοτε έχουν αποφανθεί ότι εκείνο το κίνημα ήταν έργο του Διαβόλου. Η απόδοση του έργου του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος στον Διάβολο ήταν, στις ημέρες του Σωτήρα μας, βλασφημία, και είναι βλασφημία και τώρα.»

«2. Τα πολλά πειράματα σχετικά με τον καθορισμένο χρόνο. Αφότου οι 2300 ημέρες έληξαν το 1844, αρκετές διαφορετικές χρονολογίες έχουν οριστεί, από διάφορα άτομα, για την

ολοκλήρωσή τους. Πράττοντας τούτο, έχουν μετακινήσει τα “ορόσημα” και έχουν ρίψει σκότος και αμφιβολία επάνω σε ολόκληρο το κίνημα της Δευτέρας Παρουσίας.

«3. Ο Πνευματισμός με όλες τις φαντασιοπληξίες και τις έκτροπές του. Αυτή η μεθόδευση του Διαβόλου, η οποία επέφερε ένα φοβερό έργο θανάτου, παριστάνεται πολύ εύστοχα με “ροκανίδια” και “κάθε λογής σκουπίδια”. Πολλοί από εκείνους που κατάπιαν το δηλητήριο του πνευματισμού παραδέχθηκαν την αλήθεια της παρελθούσης Αντβεντιστικής εμπειρίας μας, και από αυτό το γεγονός πολλοί οδηγήθηκαν να πιστεύσουν ότι ο πνευματισμός ήταν ο φυσικός καρπός της πεποιθήσεως ότι ο Θεός καθοδήγησε τα μεγάλα Αντβεντιστικά κινήματα του 1843 και του 1844. Ο Πέτρος, μιλώντας για εκείνους που θα “είσαγάγουν αίρέσεις άπωλείας, αρνούμενοι και τον Δεσπότην ό οποίος τους ήγόρασε”, λέγει: “ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ Η ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΘΑ ΒΛΑΣΦΗΜΗΘΗ.”»

«4. Ο S. S. Snow ισχυριζόμενος ότι είναι “ο Ηλίας ο Προφήτης”» Αυτός ο άνθρωπος, στη παράξενη και άγρια πορεία του, έπαιξε επίσης τον ρόλο του σε αυτό το έργο θανάτου, και η διαγωγή του είχε την τάση να φέρει σε ανυποληψία, στη σκέψη πολλών ειλικρινών ψυχών, την αληθινή θέση των αγίων που αναμένουν.

«Στον κατάλογο αυτό των πλανών θα μπορούσα να προσθέσω και πολλές ακόμη, όπως τα “χίλια έτη” της Αποκαλύψεως 20:4, 7, στο παρελθόν, τους 144.000 της Αποκαλύψεως 7:4· 14:1, εκείνους που “εγέρθησαν και εξήλθον εκ των μνημείων” μετά την ανάσταση του Χριστού, το δόγμα της μη εργασίας, το δόγμα της καταστροφής των νηπίων, κτλ. κτλ.»

«Αυτές οι πλάνες διαδόθηκαν με τόση επιμέλεια και επιβλήθηκαν στο προσμένον ποιμνιο, ώστε, κατά τον καιρό που ο Αδελφός Μίλλερ είδε το όνειρο, τα αληθινά κοσμήματα ήσαν “αποκλεισμένα από την όραση”, και τα λόγια του προφήτου ήσαν εφαρμοστέα—“Και η κρίσις απωθήθη προς τα οπίσω, και η δικαιοσύνη ίσταται μακράν”, κτλ. κτλ. Βλέπε Ησαΐας 59:14. Κατά τον καιρό εκείνο δεν υπήρχε στη χώρα κανένα έντυπο της παρουσίας που να υποστήριζε την υπόθεση της παρούσης αληθείας. Το The Day-Dawn ήταν το τελευταίο που υπερασπίστηκε την αληθινή θέση του μικρού ποιμνίου· αλλά και αυτό εξέλιπε αρκετούς μήνες προτού ο Κύριος δώσει στον Αδ. Μίλλερ τούτο το όνειρο· και στον τελευταίο επιθανάτιο αγώνα του υπέδειξε στους κουρασμένους αγίους, που ανέστεναζαν, το 1877, τότε τριάντα έτη στο μέλλον, ως τον χρόνο της τελικής τους λύτρωσης. Αλλοίμονο! αλλοίμονο! Δεν είναι παράδοξο ότι ο Αδελφός Μίλλερ, στο όνειρό του, “εκάθησε και έκλαυσε” για αυτή τη θλιβερή κατάσταση των πραγμάτων.»

«Ο Αδελφός Μίλλερ έκλεισε τα μάτια του εν θανάτῳ στις 22 Δεκεμβρίου 1849, πράγμα που εκπλήρωσε τα ακόλουθα λόγια του ονείρου του: “Μέσα στον θόρυβο έκλεισα τα μάτια μου για μια στιγμή.” Αυτή η θαυμαστή εκπλήρωση είναι τόσο σαφής, ώστε κανείς δεν θα αποτύχει να τη διακρίνει.»

«Η λάρνακα αντιπροσωπεύει την αλήθεια της παρουσίας, την οποία ο Αδελφός Μίλλερ δημοσίευσε στον κόσμο, καθώς αυτή σκιαγραφείται από την παραβολή των δέκα παρθένων. [Κατά Ματθαίον 25:1–11.] Πρώτον, ο χρόνος, το 1843· δεύτερον, ο χρόνος της καθυστέρησης· τρίτον, η κραυγή του μεσονυκτίου, κατά τον έβδομο μήνα, το 1844· και τέταρτον, η κλειστή θύρα. Κανείς που έχει διαβάσει τα έντυπα της δευτέρας παρουσίας από το

1843 και εξής δεν θα αρνηθεί ότι ο Αδελφός Μίλλερ υποστήριξε αυτά τα τέσσερα σπουδαία σημεία της ιστορίας της παρουσίας. Αυτό το αρμονικό σύστημα αλήθειας, ή «λάρνακα», έχει κατακομματιασθεί και σκορπισθεί ανάμεσα στα απορρίμματα από εκείνους που απέρριψαν τη δική τους εμπειρία και αρνήθηκαν τις ίδιες αλήθειες που αυτοί, μαζί με τον Αδελφό Μίλλερ, κήρυξαν τόσο ατρόμητα στον κόσμο.»

«Τότε η εκκλησία θα είναι καθαρή και “άμωμη ενώπιον του θρόνου του Θεού”, έχοντας εξομολογηθεί όλες τις πλάνες, τα σφάλματα και τις αμαρτίες της, και αφού αυτά θα έχουν εκπλυθεί με το αίμα του Χριστού και εξαλειφθεί, θα είναι χωρίς “κηλίδα, ή ρυτίδα, ή τίποτε τοιούτο.” Τότε θα λάμψουν με “δέκα φορές περισσότερη από την προηγούμενη δόξα τους.”»
JAMES WHITE Oswego, Μάιος, 1850.